

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

11. PROSINCE 2011

Z obsahu:

Afrika - země naděje

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. listopadu 2011
- strana 2 -

Jít od Ježíše k Ježíši

O životě P. Nicolase
Butteta, zakladatele
společnosti Eucharistein
- strana 4 -

Nicolas Buttet o svém společnosti

- strana 6 -

Satanův dým vnikl do liturgie

Biskup Andreas Laun
- strana 6 -

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (8)

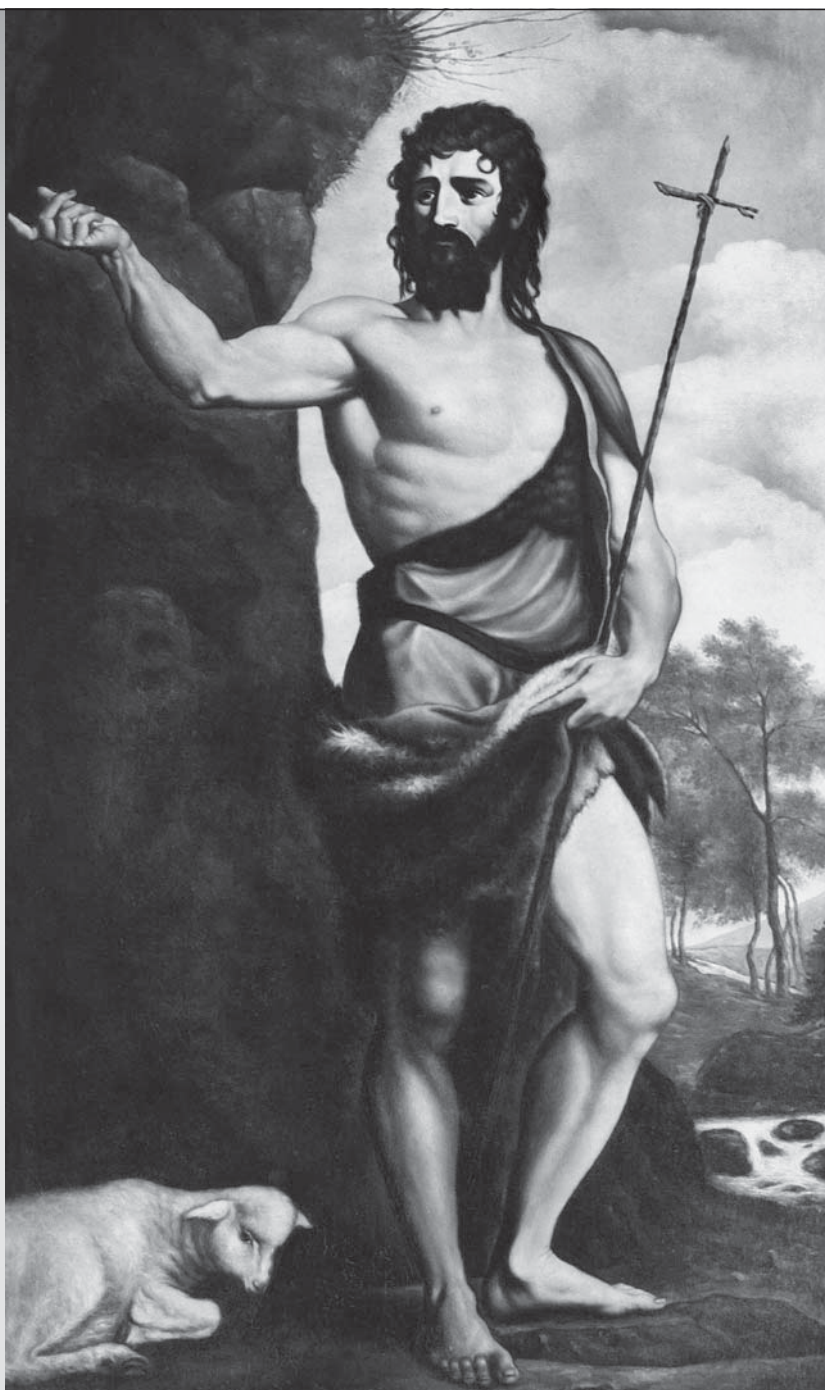
P. Lidio Zaupa
- strana 8 -

Kdo se svěří Božímu plánu, nachází štěstí

Christof Gaspari
- strana 9 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi
Michelinimu (20)
- strana 10 -

Dante Bizzotto (1911-1967): Sv. Jan Křtítel (kopie Tizianova obrazu)

Scéně střetu židovských reprezentantů s prorokem u Jordánu, kterou popisuje Jan, miláček Páně, v dnešním čtení, byl svatý evangelista osobně přítomen. Setkal se tu s předními muži zřejmě poprvé, nikoliv však naposled. Na rozdíl od „židů z Jeruzaléma“ nečinila mu identita Křtitele žádný problém, naopak, s úctou a obdivem se připojil k tomuto přísnému muži ve velbloudí kůži dokonce jako jeho učedník. Připadlo mu to asi divné, že tyto au-

Editorial

tority mají s Janem od Jordánu takové těžkosti. Ale Jan Křtitel podal lapidární vysvětlení, když těmto židům řekl: „Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte.“ Tato tragická neznalost bude dělat farizeům problémy celé další tři roky a většinou z nich ještě déle. A nejen farizeům a Ježíšovým současníkům, i v dnešní době a v další budoucnosti budou mít velké problémy ti, kteří nepoznají Pána, ačkoliv je uprostřed nich.

Pro současnou církev je snad tím nejtypičtějším znakem vnitřní rozdělení na dvě křídla, která se vážně rozcházejí v řadě věcí, ale při pozorném a trpělivém rozboru je možno přivést všechny neshody a rozpory na společného jmenovatele: týkají se míry opravdového poznání Toho, který stojí uprostřed nás.

Mohlo by se zdát, že každý křesťan by byl velice šťastný, kdyby se mohl stýkat s Pánem, jako se s ním stýkali jeho učedníci, ale skutečnost je taková, že je dnes mnoho křesťanů, kteří takový osobní styk s Pánem nijak nevyhledávají, anebo se mu dokonce vyhýbají. Neradi by totiž slyšeli: „Jdi mi z očí, pohoršuješ mě, nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ To je kámen úrazu, který nás rozděluje: ona nesrovnalost mezi božským a lidským.

Často slyšíme argumentaci, že se ve společnosti uskutečnily velké změny, a to jako by nás opravňovalo udělat také ve zjevených pravdách nějaký nový řád a přizpůsobit je změněným poměrům. Ve skutečnosti je nepřizpůsobujeme novým

poměrům, ale sobě. Poměry se nezměnily jako osudová nevyhnutelnost, nýbrž se změnil v důsledek naší pohodlnosti, naší žádostivosti a našich sobeckých zájmů, a výsledek je ten, že jak poměry, tak i my sami se vzdalujeme od Pána, od jeho slova i od jeho darů.

Naším hlavním zájmem by naopak mělo být hledat vždy to, co je původní, autentické, protože jen to původní a autentické nám může opravdu prospívat, protože jen na všechno to, co pochází skutečně

od Pána, se opravdu můžeme spolehnout. Přece nás výslovně ujistil a vlastně varoval, že nepomine ani jedno slovo, písmeno, ani jedna čárka, a to platí nejen o jeho příkázáních, ale také o všech jeho zaslíbeních a ujištěních, i o jeho výstrahách a varováních a platí to nade vše o jeho skutečné přítomnosti mezi námi. Našeho Pána Ježíše Krista můžeme brát přímo za slovo. Opravdu rozumný křesťan se nenamáhá dokazováním, že následovat věrně Pánovo slovo už není možné, ale usiluje o to, aby šel co nejvěrněji za ním právě v těch podmínkách, v jakých se nachází.

Poselství třetí neděle adventní zvané *Gaudete* (Radujte se) je jasně konkretizováno v Pavlově výzvě: „Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Při všem Bohu děkujte. Tak to totiž od vás chce Bůh a tak to projevil skrze Ježíše Krista.“ Všechno záleží na tom, kde vlastně máme svůj poklad, protože, jak řekl Pán, tam je i naše srdce. Pro koho se stane Božský Přítel největším a vlastně jediným pokladem, pro toho je největší radostí setrvat neustále v jeho společnosti. Stále se modlit znamená pro něho totéž jako stále se radovat. Tak jako bratru Vavřinci (Světlo 48/2011, str. 6) stane se mu všechna jeho práce modlitbou. Komu se to zdá těžké, ať si představí, zda by ho obtěžovalo, kdyby měl při své práci stále vedle sebe svou nade vše milovanou a vytouženou osobu. Radoval by se ustavičně z její společnosti a jakou vděčnost by pociťoval za tuto její přítomnost! Náš Pán

Dokončení na str. 12

Afrika - země naděje

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 23. listopadu 2011

Drazi bratři a sestry, jsou ve mně ještě živé dojmy z poslední apoštolské cesty do Beninu, u nichž bych se dnes rád zastavil. Z hloubi srdce děkuji Pánu, který ve své Prozřetelnosti chtěl, abych se jako Petrův nástupce podruhé vrátil do Afriky při příležitosti 150. výročí zahájení evangelizace Beninu a také u příležitosti podpisu a oficiálního předání postsynodální apoštolské exhortace *Africae munus* africkým církevním společenstvím. Po posouzení rozborů a návrhů, které vzešly z druhého zvláštního zasedání biskupského synodu pro Afriku, které se konalo ve Vatikánu v říjnu roku 2009, chtěl jsem nabídnout v tomto významném dokumentu několik směrnic pro pastorační činnost na rozlehlém africkém kontinentu. Současně jsem chtěl vzdát hold a pomodlit se u hrobu významného syna Beninu a Afriky a velkého muže církve, nezapomenutelného kardinála Bernardina Gantina, jehož ctihodná památka je více než živá jak v jeho zemi, která ho pokládá za otce vlasti, tak na celém kontinentu.

Rád bych dnes znovu co nejsrdečněji poděkoval těm, kteří k uskutečnění této mé pouti přispěli. Velmi vděčný jsem zvláště panu prezidentovi republiky, který mě přijal s velkou poctou jménem svým i celé země; arcibiskupovi Cotonou a dalším ctihodným spolubratřím v biskupské službě, kteří mě přijali s velkou srdečností. Děkuji rovněž kněžím, řeholníkům a řeholnicím, jáhnům, katechetům a nespočetným bratřím a sestřím, kteří mě během těchto dní plných milosti s velkou vírou a vroucností provázeli. Prožili jsme společně dojemný zážitek víry a nového setkání s živým Ježíšem Kristem

u příležitosti 150. výročí evangelizace Beninu.

Plody afrického synodu

K nohám Panny Marie, uctívané v Beninu zvláště v bazilice Neposkrvněného Početí v Ouidah, jsem položil plody druhého zvláštního zasedání biskupského synodu pro Afriku. Církev v Africe přijala po vzoru Mariině dobrou novinu evangelia a zrodila četné národy k víře. Jak zdůraznilo téma synodu i motto mé apoštolské cesty, jsou nyní křesťanská společenství povolána k obnově víry, aby stále více sloužila smíření, spravedlnosti a míru. Jsou vyzvána k vzájemnému smíření, aby se stala zářícími nástroji Božího milosrdenství a každé z nich přispělo svým duchovním i materiálním bohatstvím ke společnému poslání.

Tento duch smíření je přirozeně nezbytný také v rovině občanské a vyžaduje otevřenost pro naději, která má oživovat rovněž sociálně-politický život kontinentu, jak jsem měl možnost říci během setkání s politickými institucemi, diplomatickým sborem a náboženskými představiteli. Při této příležitosti jsem položil důraz právě na naději, která zejména v těchto posledních měsících musí oživovat duše a srdce četných afrických národů. Dále jsem zdůraznil nezbytnost budovat společnost, ve které se budou vztahy mezi různými etniky a náboženskými vyznáními vyznačovat dialogem a harmonií. Vyzval jsem všechny, aby se stali opravdovými rozséváči naděje v každé situaci a v každém prostředí.

Sjednocení vírou

Křesťané jsou svým charakterem lidmi naděje a nemohou přehlížet své bratry a sestry. Tuto pravdu jsem připomněl

Dokončení na str. 12

Vrať se znovu na místo, kde působí člověk poslaný od Boha, aby vydal svědectví o světle. Pozoruj zástupy, které sem přicházejí. Zeptej se, co je sem přivedlo. Vážili dlouhou cestu, aby se při křtu vodou mohli vyznat ze svých hříchů. Chtějí mít jistotu, že se zbaví tíže svého svědomí. Pro mnohé z nich je to největší svátek, který prožijí ve svém životě. Kolik ty jsi ochoten ujit, abys dosáhl očistění?

Věhlas, který si Jan získal, přivádí k němu i jiné příchozí, které nezajímá jeho křest, ale především osoba Křtitele. Zatímco jiní se ptají, *co máme dělat?*⁽¹⁾, oni zjišťují: *Kdo jsi? Za koho se sám pokládáš? Jak to, že křtíš?* Jan jim odpovídá zcela jasně a nepokrytě, ale oni nechápou. Nemohou se s ním domluvit, protože nemají společnou řeč: „Váš problém je v tom, že neznáte Toho, který je uprostřed vás.“

Nejste ochotni urovnat mu cestu k sobě, učinit ji přímou, vyrovnat zákruty neupřímnosti, pokrytectví a přetvářky, srovnat pahorky sebelásky, domýšlivosti, ješitnosti a nedůtklivosti, vyplnit údolí prázdnoty, malichernosti upřímnými skutky pokorné zbožnosti a milosrdné služby. Nechcete poznat skutečného Mesiáše, nevidíte světlo, které přichází na tento svět. Nerozumíte mi, protože ve skutečnosti čekáte zcela jiného mesiáše. Jste *zmijí plemeno*.⁽²⁾ Namlouváte si, že vzhledem ke svému původu, ke svému postavení a úřadu, který zastáváte, nepotřebujete obrácení. Myslíte si, že se vám nemůže nic stát, protože si pěstujete kult své nenahraditelnosti. Ale mýlíte se. *Sekera je již přiložena ke kořeni stromů a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hosen do ohně. A kdo na vaše místo? Tyhle kameny může Bůh oživit a udělat z nich hodné Abrahámovy děti*.⁽³⁾

Může být něco tragičtějšího, než když Bůh přijde do vlastního, a svoji ho nepřijmou? Janovo smutné svědectví – *uprostřed vás stojí Ten, kterého neznáte* – předznamenává tragedii, ke které dojde za tři roky. Ačkoliv se tito předáci vyvoleného národa tolikrát osobně setkají a střetnou se Synem člověka, nepoznají ho, protože mu nejsou ochotni urovnat cestu. Přijmi tuto lekci jako vážné varování, které má otrást tvou sebejistotou. Pán skutečně přináší *radostnou zvěst*, ale ta se dostane jen těm, kteří pro ni nejprve *připraví cestu*. Budou se z ní radovat ti, kteří jsou si vědomi své ubohosti, ti, kterým *puká srdce* lítostí nad dosavadním způsobem života, ti kteří se chtějí *osvobodit* od svých závislostí, zatímco *pyšní budou rozptýleni a bohatí odejdou s prázdnou*.⁽⁴⁾ Chceš-li

Urovnejte cestu Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Za koho se pokládáš?

se dočkat radosti z toho, že tě Bůh *oblékl rouchem spásy*, polož sám sobě s celou vážností otázku, kterou farizeové položili Janovi: *Kdo jsi? Za koho pokládáš sám sebe?* Nic nezapírej a otevřeně vyznej. Na upřímnosti tohoto přiznání závisí, jak se otevřeš Boží milosti. Neboj se přiznat, že nejsi ničím. Můžeš se přece stát nástrojem Toho, který je vším, když ho přijmeš, aby si mohl posloužit tvým slovem i tvým příkladem. Nejvíce mu v tom překážíš, když se pokládáš za něco, čím nejsi, když si připisuješ zásluhu za to, co nepůsobíš ty, ale jeho milost, když dáváš přednost své vůli před jeho vůlí.

Tak jako může použít tebe, i když jsi ničím, tak si posloužil i těmi, které posílá za tebou jako *posly před svou tváří*. Proto u nikoho *nezhášej oheň Ducha, nepodceňuj ho!* Co záleží na tom, koho si Bůh vybral za svého posla? Nepatří k podstatě obrácení, abys přijal tak důležitou a závažnou výzvu bez vlastních podmínek, nároků a bez požadavků na mimořádné důkazy? Může snad někdo tvrdit, že výzva k *urovnání cesty Páně* pokáním a upřímným obrácením je závažná jen tehdy, když nám vyhovuje osoba toho, kdo ji tlumočí? Kdo se může troufale domnívat, že pro něho je taková výzva zbytečná, nebo dokonce nepřijatelná?

Jak vidíš, výmluvy na legitimitu proroka ti nebudou nic platné, neobrátiš-li pozornost nejprve sám k sobě. Nezkoumej všetečně svědka, ale věnuj pozornost jeho poselství a především zkoumej sám sebe. Soustřeď všechnu svou pozornost na to nejpodstatnější: na nejzávažnější a zcela nespornou skutečnost, že *příchod Pána je blízko*.⁽⁵⁾

Sestup k Janovi do Jordánu a pros Ducha Svatého, aby ti jeho křest otevřel oči, abys nechodil slepě kolem Ježíše, který je všude kolem tebe. Abys ho dobře poznával v jeho slově, v jeho svátostech i ve svých bratřích a rozeznával světlo, které s ním *přichází na tento svět*. Jeho světlo *shlíží na nepatrné služebníky*.⁽⁶⁾ Jestliže Jan *není hoden ani rozvázat jeho opánek*, čeho jsi hoden ty?

Odlož tedy s konečnou platností všechny dotazy, které tě přiřazují k těm, které poslali židé, a připoj se raději k těm, kterým leží na srdci to podstatné: *Co mám dělat?* Aby ses mohl *stále radovat, bez přestání se mod-*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 61,1–2a.10–11

Duch Páně, duch Hospodinův je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávy před všemi národy.

2. čtení – 1 Sol 5,16–24

Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvěti. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Evangelium – Jan 1,6–8.19–28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: ‚Vyrovnajte cesty Pánu‘, jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

li a při všem děkuj Bohu. Tak to totiž od tebe chce Bůh a tak to projevil skrze Ježíše Krista.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 3,10; ⁽²⁾ Lk 3,7; ⁽³⁾ srov. Lk 3,8;

⁽⁴⁾ srov. resp. kant. Lk 1,51n; ⁽⁵⁾ Flp 4,5;

⁽⁶⁾ srov. resp. kant. Lk 1,48.

Jít od Ježíše k Ježíši

Ve svatostáncích našich kostelů a ve svatém přijímání potkáváme Boha ve svátostném Těle Kristově. Ale Ježíše můžeme potkat i ve všední den, můžeme se ho dotýkat a dokonce mu sloužit – v jeho mystickém těle, v každém nuzákově, který potřebuje naši pomoc.

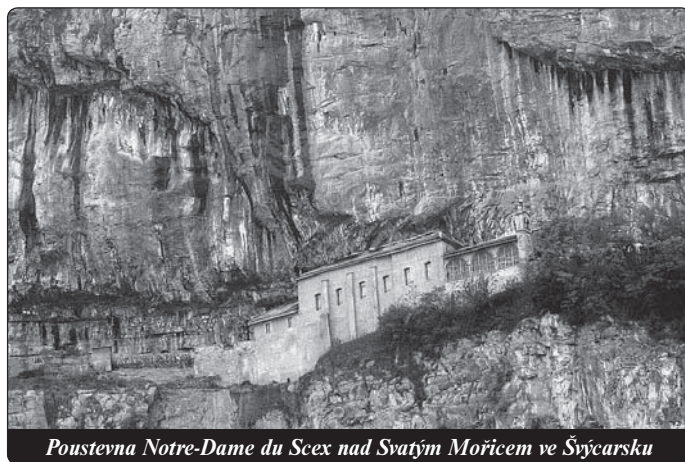
Blahoslavená Matka Tereza říká: *Kristus je přítomný 24 hodin denně. Běžte k Ježíši, běžte opět k němu. On je v Nejsvětější svátosti... i v trpícím bratru.* O této velké odbornici na lásku k bližním, která dala Ježíši během svého života 594 „nových svatostánek“, jak nazývá založení každého nového domu, zaznamenal P. Leo Maasburg ve své knize „Matka Tereza: Zázračné příběhy“ tuto událost:

„Při své první návštěvě v Kalkatě jsem se v kapli posadil do kouta, abych mohl pozorovat, jak se Matka Tereza modlí. Podle toho, jak hluboko ponořena, zbožně se zavřenými očima klečela, zdála se být zcela pohroužená do modlitby. Po určité době jsem si všiml, že venku před otevřenými dveřmi chodí nějaký fotograf nervózně sem a tam. Zjevně chtěl hovořit s Matkou Terezou, ale neodvážil se ji vyrušit. Náhle k němu přistoupila jedna sestra a dala mu najevo, aby k Matce Tereze klidně přistoupil. On si vyzul boty, vstoupil do kaple, ale váhal kleknout si vedle Matky Terezy. Teď ji vyruší, myslím jsem si a zvědavě jsem čekal, jak bude ona reagovat. Určitě ho musela slyšet nebo cítit, když si vedle ní klekl, protože pozvedla zrak a s úsměvem ho přivítala. Její pozornost nyní patřila jen a jen fotografovi. Ten jí několika slovy vysvětlil své úmysly a ona mu odpověděla. Fotograf vstal a opustil kapli. Ale ještě dříve, než byl venku, Matka Tereza byla znovu úplně pohroužena do modlitby. Až později jsem pochopil, že pro Matku Terezu byl Ježíš tak citelně přítomen v lidech, se kterými se setkávala, že přešla z modlitby, ze živé

ho rozhovoru s Ježíšem, jedno-duše od Ježíše k Ježíši.“

Toto krásné povolání „jít od Ježíše k Ježíši“ objevil postupně prostřednictvím různých zkušeností, které poznamenaly jeho život, také Švýcar P. Nicolas Buttet (* 1961), zakladatel společenství „Eucharistein“. Napsal:

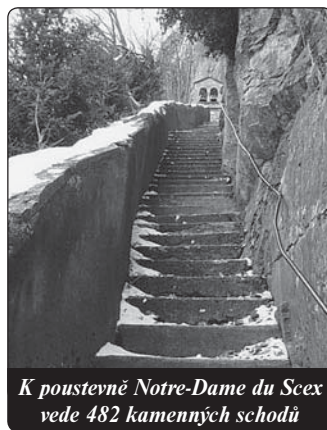
Po maturitě jsem studoval právo a ve věku necelých 23 let jsem byl poslancem v parlamentě švýcarského kantonu Wallis. I když jsem o existenci Boha nikdy nepochyboval, v té době jsem se vzdálil od víry a svůj čas jsem trávil při sportu, hudbě a v různých nočních zábavách. Žil jsem s jedním děvčetem a právě tehdy přišel Ježíš, aby mě osvobodil – dal mi poznat, že vůbec nevím, co to vlastně znamená milovat. Říkal jsem sice své přítelkyni „miluji tě“, ale ve skutečnosti jsem miloval jen sám sebe. Toto bolestné sebepoznání mě přivedlo zpět ke svatě zpovědi. Po dvou hodinách pláče v prostraci na podlaze kapucínské kostela ve Freiburgu jsem už nemohl dále odporovat vnitřnímu nutkání vyhledat zpovědníka. Následující očištění mi pomohlo, že jsem s úžasem poznal Boha jako toho, který mě milo-

Poustečna Notre-Dame du Scex nad Svatým Mořicem ve Švýcarsku

val i tehdy, kdy jsem byl sám sebou znechucený, který mě navštívil, když jsem byl slabý, který mě očekával, když jsem žil v hříchu, aby mě z něho osvobodil, a který mi daroval zcela novou nepoznanou radost.

Ve své advokátské kanceláři se Nicolas denně setkával s různými rodinnými dramaty, rozvody, násilím, hádkami o peníze a pozemky a zjistil, že všude schází láska.

K poustevně Notre-Dame du Scex vede 482 kamenných schodů

V tomto duchovním rozpoložení jsem cestoval v době vánočních prázdnin do Turína k jednomu příteli, který už deset let pracoval v „Malém domě Boží prozřetelnosti“ svatého Josefa Cottolenga s těžce postiženými lidmi. Opustil jsem švýcarský parlament a přišel jsem sem, do světa pro mne úplně nového. Hned první večer mi přítel řekl: „Pojď, podíváme se, jestli našich dvacet postižených dobře spí.“

V ložnici na prvním poschodí jsme ucítili hrozný zápach. Po použití projímadla tu bylo 18 osob znečištěných od hlavy až k patě. „Musíme je umýt, Nicolasi,“ slyšel jsem

přítele. „Ty začneš vlevo a já vpravo, a když se setkáme, budeme hotovi.“ Zadržoval jsem dech a pomyslel jsem si: To nikdy nezvládneš – ale přesto jsem vstoupil dovnitř. O co více jsem následující dvě hodiny postupoval vpřed, o to jsem byl šťastnější. Ustavičně mi hlavou kroužila myšlenka: „Cokoliv jste udělali jednomu z mých nejmenších, mně jste udělali.“ A na konci jsem poprvé v životě plakal radostí. Byla skoro půlnoc, když jsme sestoupili do kaple, kde byla ve dne v noci vystavena Nejsvětější svátost. V tom okamžiku jsem prožil druhý otřes večera.

Poté, co jsem já jako slaboch právě pocítil, jak mi Ježíš dal sílu udělat něco, co bylo pro mne lidsky nemožné, tu mě při pohledu na bílou Hostii zalil pocit jistoty, který mě od té doby již nikdy neopustil: Toto přede mnou je skutečný Ježíš. A stejný Kristus – zde přítomný pod způsobou chleba – leží tam v prvním poschodí v postelích nemocných. Tu jsem pochopil: můj život bude spočívat v tom, že půjdu od Ježíše k Ježíši – od Ježíše v mých trpících bratřích k Ježíši ve svaté Eucharistii.

O šest měsíců později zavolali Nicolasovi z Papežské rady pro spravedlnost a mír ve Vatikánu. Byl to začátek velmi pěkného dobrodružství čtyř let ve službě církvi. Pověřen Papežskou radou jsem cestoval po světě, připravoval jsem přednášky a pracoval v chudinských čtvrtích. Když jsem právě přemýšlel, že požádám o prodloužení smlouvy o dalších pět let, věděl jsem, že je to příliš málo. A když jsem věděl i to, jak velkou moc má modlitba, skrze kterou mohou být blízko těm, které jsem potkal ve slumech v Manile, Caracasu a v Kalkatě, skrze kterou mohou být v blízkosti všech významných osobností politiky a hospodářství, zanechal jsem všeho a následoval jsem vnitřní volání, které mi říkalo: *Bůh sám stačí!*

S církevním povolením odešel třicetiletý Nicolas do malé opuštěné poustevny Notre-Dame du Scex nad Svatým Mořicem ve Švýcarsku.

Vystoupil jsem po 482 kamených schodech, abych zde zůstal rok, ale bylo z toho pět let. Mnoho hodin během dne jsem se v tichu modlil a často jsem celé noci trávil v adoraci. Zrodil se ve mně důvěrný vztah k Pánu – ne v pocitech, ale v živé důvěře: Bůh je při mně a miluje mě. Stará se o mě. Jak konkrétně jsem mohl pocítovat tuto láskyplnou blízkost a Pánovu prozřetelnost! Věděl jsem např., že si nikdy nemám kupovat nic k jídlu. Ale když jsem tak několik týdnů neměl chléb, modlil jsem se jedno sobotní ráno s úsměvem: „Ježíši, kdyby se pro mě našel chléba, neměl bych nic proti tomu. Rád bych si ho kousek snědl.“ Ve čtvrt na jednu někdo zaklepal na dveře. Byla to jedna žena, která mi řekla: „Podívejte se, nesu vám trochu chleba, protože jsem byla dnes v kostele zapálit svíčku a cítila jsem vnitřní nutkání: běž a zanes poustevníkovi chleba. Pomyslela jsem si, jenom chleba, to se nehodí. Ale protože už byla otevřená jen pekárna, nesu vám tedy chleba.“ Když jsem té ženě vyprávěl, co tomuto příběhu předcházelo, byla dojatá až k slzám; viděla, jak je Bůh něžný a jak mi i tím chce říct, že mě velice miluje.

Za nějakou dobu nacházelo cestu do poustevny hodně lidí. Jednou vystoupila po kamenných schodech jedna dívka. Byla smutná, a tak jsem ji povzbudil, aby se posadila, že si trochu povykládáme. „Nevěřím v Boha,“ to bylo jedno z toho mála, co mi tehdy řekla. Až později jsem se dověděl, že se už pětkrát pokoušela o sebevraždu a také tentokrát vystoupila po schodech jen proto, aby skočila ze 135 m vysoké skalní stěny. Řekl jsem jí: „Poslouchej, ty jsi úplně v koncích a zde existuje již jen jedno, co tě zachrání. Dovol Ježíšovi, aby se na tebe podíval.“ Odpověděla: „Vždyť jsem vám řekla, že nevěřím!“ – „To nevadí, Bůh je ten, který věří v tebe – a to stačí. Dovol mu, aby se na tebe podíval.“ – „Co to znamená, dovolit, aby se na mě podíval?“ zeptala se. Vysvětlil jsem jí: „Víš, já trávím celé hodiny v klanění před Nejsvětějším

Ježíš slíbil, že v jeho církvi se budou dít ještě větší zázraky, než jaké sám vykonal, a neomezil je ani co do doby, ani co do počtu, takže dokud je Církev Církví, vždy bude poznávat mocnou Boží ruku, která zázračnými skutky zjevuje svou moc.

Ale všechna tato znamení, která potvrzují Boží všemohoucnost, jsou buď projevem Božího milosrdenství a dobroty, nebo projevem jeho spravedlnosti a rozhořčení, a vždy se tak děje k jeho největší slávě a k většímu blahu našich duší. Jednejme tak, aby se pro nás staly zdrojem milosti a požehnání, a přispějeme tak k tomu, abychom probouzeli činorodou víru, která nás povede, abychom dobrem zmenšovali zlo a stali se hodni nekonečného Božího milosrdenství v čase i na věčnosti.

Sv. Jan Bosco o zjevení Panny Marie v La Salette, Turín 1875

ší svátostí, před malou bílou kulatou Hostií. Jestli chceš, můžeš tu strávit jednu takovou noc.“ Přišla a zůstala bez pohnutí od deseti večer do šesti hodin ráno s pohledem upřeným na Nejsvětější svátost.

Tak tomu bylo devět nocí po sobě. Potom řekla: „Víš, spadla jsem hluboko, tak velmi hluboko! Ale když jsem byla úplně na dně, našla jsem Ježíše. A jako na trampolíně mě poslal znovu vzhůru, zpět na světlo! Připadala jsem si ošklivá a považovala jsem se za nic. Ale teď vím, že nejde o to, co si myslím o sobě já sama a co si o mně myslí jiní; záleží jen na tom, co si o mně myslí Bůh! Pochopila jsem, že Ježíš mě miluje a že jsem v jeho očích cenná. Představ si, že ten malý kousek Hostie, Bůh, mě úplně proměnil.“

Život v tichu poustevny byl pro Nicolase nečekaným intenzivním noviciátem, aby se naučil přijímat všechny tak jako Ježíš a aby je vystavil jeho přítomnosti; všechny, kteří jsou poznamenáni násilím, drogami, beznadějí, přepracováním, depresemi a ne-

dostatkem lásky. Když přišli „vyhořelí“ politici a velkopodnikatelé hledat u něho pomoc a radu, vzpomněl si na slova Matky Terezy o duchovní bídě Západu, která je o mnoho tragičtější než jakákoliv materiální chudoba.

Toto tiché místo vyhledávalo stále více mladých a ti sem přicházeli žít svou víru. Začalo jich to pět a brzy jich bylo sto. Někdy přišli i jejich nevěřící příbuzní anebo ti, kteří měli problémy s drogami. Mnozí byli přitahováni jejich elánem, anebo jednoduše přišli ze zvědavosti.

Tato skupina mladých opět a opět naléhala na Nicolase, aby založil společenství, které by bylo útočištěm pro lidi v nouzi. S těžkým srdcem opustil Nicolas poustevnu až v roce 1997, když ho biskup vyzval: „Tvoje místo je u nich. Teď sestoupíš ze svého vrchu dolů! Bůh tě volá přesně sem a nikam jinam.“ Když jsem odtud odcházel, nechal jsem tam všechno, dokonce i potraviny, protože jsem si říkal: Jednou se sem vrátíš! Ale nestalo se tak.

P. Nicolas Buttet v okamžiku proměňování

Tak vzniklo bratrstvo „Eucharistein“, jehož název pochází z řeckého slova (=vzdávat dik, klanět se). Už samotný název ukazuje na to, že Nejsvětější Eucharistie, mše svatá a adorace od páté hodiny ranní do desáté do večera jsou srdcem a středobodem tohoto společenství. Pro jeho zakladatele, který byl v roce 2003 vysvěcen na kněze, zůstaly noční hodiny oblíbenými a upřednostňovanými hodinami modlitby. *S Ježíšem musím mít stále kontakt a musím mu, tak říkajíc, hledět tváří v tvář, protože u něho, před Nejsvětější svátostí, dostávám stále znovu sílu dělat to, co bych sám nikdy nedokázal: milovat tak jako On. Tak mnoho věcí nás každodenně přesahuje, tak mnoho problémů je pro nás neřešitelných a mnoho situací nedokážeme ovlivnit. A přece se v kapli uskutečnilo už mnoho radikálních změn.*

Velmi dojmavým a přesvědčivým důkazem toho byl pro mě chlapec, který si léta píchal heroin. Jednoho dne řekl: „Poslyš, Nicolasi, já už nemůžu. Dnes večer odejdu a seženu si heroin.“ Tehdy jsem mu dokázal říct jen toto: „Podívej se, já tě zde nemůžu držet násilím, ani tě zamknout nebo ti vložit pouta. Ale můžu udělat jedno – jestli chceš, půjdeme teď spolu do kaple. Jen my dva. Zůstaneme tam tak dlouho, jak chceš ty.“ V kapli jsme strávili skoro celou noc. On klečel několik centimetrů od vystavené Nejsvětější svátosti, s prsty pevně zaklesnutými do oltáře. Já jsem klečel vzadu a úpěnlivě jsem prosil Ježíše. Chlapec plakal, sténal, úpěnlivě se vzpínal k Ježíši. Vydržel! Po této noci zcela překonal svou závislost na heroinu a začal nový život.

Když se dějí takové změny a obrácení a když ti obrácení řeknou: „To byla Nejsvětější svátost, Ježíš, kdo mě uzdravil“, tak je to pro mě velká radost. Pak si řeknu: Naše společenství není sice všude, ale pramen svého uzdravení a sílu vydržet najdu v každém svatostánku.

Vítězstvo srdca 82/2011

Preklad -lš

Nicolas Buttet o svém společenství

Naše malá komunita vychází z františkánské inspirace, a to svým životním stylem chudoby v blízkosti přírody: své domy sami budujeme a opravujeme, provozujeme zemědělství a lesnictví. Jsme zakotveni v eucharistickém životě. To je srdce našeho života a našeho povolání. V našich domech máme především každodenní adoraci od 5 hodin ráno do 22 hodin a dvě nebo tři noci v týdnu. Inspirovali jsme se také předchozím povolením biskupa konat trvalou adoraci ve Freiburgu, 7 dní v týdnu a 24 hodin denně.

Inspirátorem našeho eucharistického života je svatý Petr Julián Eymard, velký prorok Nejsvětější svátosti v 19. století. Řekl: „Často jsem přemýšlel o prostředcích proti všeobecné lhostejnosti, která ovládla vážným způsobem mnoho katolíků, a našel jsem jen jeden: Eucharistii a lásku k Ježíši svátostnému. Ztráta víry vzešla ze ztráty lásky.“ Při jiné příležitosti prohlásil: „Je třeba se dát do práce na spáse duší s božskou Eucharistií a probudit ve Francii a v Evropě, které usnuly spánkem lhostejnosti, protože už neznají Boží dar, Ježíše, eucharistického Emanuela. To je pochodeň lásky, kterou je třeba zanést vlašným duším, které si myslí, že jsou zbožné, ale nejsou, protože nepostavily do středu svého života svátostného Ježíše.“

Přijímáme také mladé lidi, kteří jsou v obtížích. V tomto směru nás inspiruje blahoslavená Tereza z Kalkaty svým vztahem Svátosti oltářní a svátosti bratra. V tom zakoušíme přímo klinicky, jak se odvažují říct, sílu a moc obnovující Ježíšovy milosti v jeho svátosti lásky.

Máme konečně zvláštní poslání ve farnostech, u lidí politiky a hospodářství, animaci institutu Filantrop... Všude je inspirátorem našeho poslání „být

pro všechny vším“ svatý František Saleský.

Katolíci, i praktikující, mají těžkosti s tajemstvím Eucharistie. Přijímají bez přesvědčení, jen ze zvyku, ale Eucharistie je pro katolíka základem jeho víry. Jak je možné pomáhat věřícím, aby pochopili hluboký význam Eucharistie?

Blahoslavená Dina Bélangerová napsala ve svém deníku: „Kdyby duše pochopily, jaký poklad mají v božské Eucharistii, bylo by nutné chránit svatostánky neprorazitelnými zdmi, protože uneseny svatým a nenasytým hladem chtěly by se duše samy sytit Chlebem andělů. Kostely by byly přeplněné těmi, kteří se klanějí božskému Vězni jak ve dne, tak v noci.“ Tam jsme ještě nedospěli. Je pravda, že mezi tím, co vnímají naše smysly – chlebem – a tím, co vnímá naše víra – Ježíšem – je tak veliké tajemství, tak veliký zlom, že není snadné proniknout k samotnému tajemství.

Myslím, že jsou zde tři věci, které je třeba uskutečnit, především eucharistickou katechezi, která přechází od slov také k příkladům. Jan Pavel II. na závěr své encykliky o Eucharistii vyzývá, abychom se odebrali do školy světců, velkých vykladačů tajemství Eucharistie.

Na druhém místě je třeba zdůraznit posvátnost mše svaté a svatostánků v kostelích. Zraňuje mě, že se zcela vytratila úcta

při proměňování ve slavení Eucharistie. Je to okamžik, který je zcela zastíněn. Je možno věřit jen slovy, ale v gestech, která se v těchto chvílích vykonávají, se nelze mýlit.

Jednou jsem byl v rodině přátel. Rodiče měli tříleté dítě, které bylo pokřtěné a pravidelně v neděli chodilo na mši svatou. Teta tohoto dítěte byla velmi horlivá katolička. Před odchodem do kostela se maminka ptala dítěte, s kým chce jít na mši, zda s maminkou, nebo s tetou. Dítě odpovědělo bez váhání: „S tetou!“ – „A proč?“ – „Protože ona věří!“ odpovědělo dítě ještě rozhodněji. Myslím, existují gesta a chování, která jsou katechezi sama o sobě.

Jednou jsem byl v Číně. Starý katecheta Zachariáš, který riskoval život, aby mohl hlásat Krista, a dosáhl už věku sta let, přechovával na skrytém místě svatostánek s Nejsvětější svátostí. Celý šťastný odhalil mi svůj poklad za tajnými dveřmi... Sotva vstoupil do malé místnůstky, padl na kolena, sklonil se čelem až k zemi a začal recitovat některé modlitby. Pochopil jsem, že zde je Ježíš! Bez nejmenší pochyby!

Na třetím místě je třeba znovu objevit eucharistickou adoraci a eucharistickou úctu. Toto tajemství je tak veliké, že jen liturgie nám umožní ho dostatečně prohloubit. Jen trvalý výklad tajemství skutečné přítomnosti Ježíše v Nejsvětější svátosti nám umožní vstoupit postupně do eucharistického úžasu. Myslím na svědectví Maxima, který měl 21 let: „Pro mne je Eucharistie středem života. Ježíš – Eucharistie mě vytáhl z bran pekla drog. Eucharistie je moje síla, abych Ježíše miloval, následoval a sloužil mu radostmi i bolestmi. Bůh nás nekonečně miluje a nikdy nás neopustí.“

Zenit 18. 6. 2008

Překlad I-š

Před mnoha lety, když poprvé začali kritici poukazovat na vnitrocírkevní krizi, odpovědní tíhli k „ignorování“, k „naději na biologické řešení“ nebo na „vypěnění“, jak se mluvilo, když začalo hnutí „Wir sind Kirche“ („My jsme církev“).

Tyto naděje se ukázaly jako iluzorní, ale to se dalo předpokládat, když vezmeme v úvahu prorocká slova katolického filozofa Dietricha von Hildebranda. Snad na základě svých zkušeností z boje proti ideologii národního socialismu, která byla pro mnohé tak opojná a jejíž neblahé důsledky předpověděl v době, kdy se ještě zdálo, že svět je v pořádku, mluvil také o „nastávající největší krizi, jaká dosud byla, protože noví heretici nejen odmítají pravdu, ale dokonce sesadili z trůnu nárok na pravdu“.

K tomuto výroku se velmi dobře hodí svatý hněv Roberta Spaemanna, který si teprve nedávno stěžoval na rozdílné reakce některých církevních představitelů, kteří vůbec nereagují na popírání Pánova zmrtvýchvstání, ale hrozí exkomunikací tomu, kdo odmítá platit církevní daň.

Byl to právě Spaemann, který poukázal na další ohrožení pravdy: „Svoboda vyjádřit své přesvědčení je stále více omezoována nucením k tzv. politické korektnosti.“ Pokud toto konstatování platilo zatím spíše pro politiku a společnost, pak tyto příkazy ke korektnosti už dávno pronikly i do církve.

I v církvi byla zavedena „církevní korektnost“: „Raději žádnou než latinskou mši!“ Nebo: „Homosexualita jako chybný vývoj – není to diskriminace?“

Tak jako ve veřejném životě se trestá takové pochybení, tak i ve vnitrocírkevním prostředí vzniklo samovýrobou „pronásledování křesťanů“: kdo je proti, je vyhoštěn, odstaven, izolován.

Nejde o to, že by se takto pronásledování také nedopouštěli chyb, za které je možné je

Satanův dým vnikl do liturgie

napadnout! Nikoliv, že by nebyli někdy skrupulantní a nezdravě konzervativní!

Jde tu o to: u nich se měří „komáři sádlo“ a nic jim nepomůže ani to, když přijmou pokorně oprávněnou kritiku za svou „osamocenost“ a izolovanost, ale i ta nejmenší maličkost platí za neodpustitelnou vinu.

Zato u heretiků a podvrtníků se klidně polyká i dogmatický nebo morální „velbloud“, jako např.: „očistec neexistuje“, „potraty musí zůstat ve jménu tolerance a lásky“. Jejich hříchy jsou odpuštěny ještě dříve, než se jich dopustili. Byla jim přisouzena lidskost a byl by to ten největší hřích, kdyby je někdo „diskriminoval“.

Protože i když nikdo není schopný přesně říct, v čem vlastně spočívá diskriminace, je to smrtelný hřích všech hříchů, tak jak tomu kdysi bylo v některých kruzích i u nejmenšího provinění proti šestému přikázání.

Krise v církvi dnes? Ano, je tu především krize pravdy, do které upadla Kristova církev, jak to Hildebrand prorocky předvídal! V souvislosti se skandály zneužití mladistvých některými církevními osobami připomněl kardinál Schönborn Ježíšova slova: „Pravda vás osvobodí.“ To platí jistě nejen pro vyšetřování zneužití, nýbrž také pro nezbytnou odpověď na krizi pravdy.

Pavel VI. před lety, již tehdy církevně-politicky nekorektně, mluvil o „Satanově dýmu, který trhlínou vnikl do Božího chrámu“.

Za „Satanův dým“ označil papež podle některých vykladačů „pochybnosti, nejistotu, zpochybňování, neklid, nespokojenost, spory“ v církvi.

Tato analýza je stará již 40 let a je možno ji odbýt jako překonanou. Ale je skutečně překonaná? Není namístě říct: Onen „dým“, který vnímal a popsal Pa-

vel VI., není dnes řídký, ale naopak hustší?

Existují nepoučitelní, kteří odmítají připustit zkušenosti a skutečnosti takové, jaké jsou, a platí pro ně jen to, co odpovídá jejich přáním a předsudkům.

Ovšem realisté, tedy ti, kteří skutečnost přijímají bez ohledu na to, zda je jim příjemná nebo ne, ti cítí velmi dobře „Satanův dým“ a rozeznávají Satanův zá-pach a jako Pavel VI. se snaží uzavřít tu trhlínu, kterou do chrámu pronikl.

Již Písmo svaté předpovídá, že bude docházet k rozkolům (Gal 5,17; 1 Kor 11,18), k hříchům a bludným naukám všeho druhu a že víra bude ještě drastičtěji zatemněna (Lk 18,8), než je tomu dnes. Neboť křesťanům není na žádném místě slíbeno vítězství skrze „obrácení světa“ před tajemným „koncem“ a „novým příchodem Páně“.

Chceme-li to říct drasticky: Na každou fázi církevních dějin se hodí slova proroků, v nichž

Byl to právě Spaemann, který poukázal na další ohrožení pravdy: „Svoboda vyjádřit své přesvědčení je stále více omezována nucením k tzv. politické korektnosti.“ Pokud toto konstatování platilo zatím spíše pro politiku a společnost, pak tyto příkazy ke korektnosti už dávno pronikly i do církve...

Bůh svému lidu představuje rejstřík jeho nevěrností, takže to vypadá jako by prorok byl v pokušení opustit svůj lid jako beznadějně nevěrný. *Kéž bych měl na poušti místo k přenocování! Mohl bych svůj lid opustit a odejít od něho.* (Jer 9,1) V dnešní mluvě: Již proroci si stěžovali a dosahovali tak převážně drastickými obrazy reformního obratu Božího lidu.

Určitá hnutí by chtěla reformovat církev. Chtěli by, aby všichni měli právo spolurozhodovat i ve věcech víry a mravů, a stěžují si, že v církvi existují „přehrad“ pro uskutečnění reformem.

V církvi byly vždy krize a úsilí o reformu. Ale svatí reformátoři viděli hráz pro reformy nikoliv v otázce pravomoci pro všechny, ale požadovali více prostoru pro Boha, více lásky k Bohu ze všech sil, z celého srdce a ze vši mysli.

Požadovali poslušnost místo neposlušnosti, věrnost k učení církve místo vlastního mínění, uznání řádu v církvi, i když jeho představitelé jsou hříšníci, jak to vždy požadovala sv. Kateřina Sienská.

Svatí říkali: Ta hráz trčí v tobě samotném, především je potřebné tvoje obrácení a změna, nikoliv změna církve, živého Krista a chrámu Ducha Svatého. Tedy žádná změna v církvi? Ano, změna, ale jako dílo Ducha Svatého, nikoliv jako hlasování a „tlak zdola“, jako při zákopovém boji politických stran.

Pavel VI. mluvil o pronikání Satanova dýmu do chrámu. Kdo je informován o stavu církve především ve střední Evropě, může vyprávět smutné případy.

Máme-li seřadit jednotlivá ohniska tohoto požáru, pak krize spočívá především v neposlušnosti mnoha křesťanů všech stavů. Ti se však liší od obyčejných hříšníků, neboť tvrdí, že k neposlušnosti mají právo, nebo dokonce povinnost.

Krise dále spočívá v odpadu od víry a mravní nauky církve na úrovni mnoha profesorů teologie a mnoha duchovních i laiků. Přitom se hlasitě dovolávají lidských práv, práva na vlastní mínění, „svobodu ve svědomí“, která má spíše podobu „svobody od svědomí“. Takovou „svobodu“ církev právem odsuzuje.

Biskup Andreas Laun

A konečně největší „průrva v dlažbě“ církve je Satanův dým v liturgii. Následky: ne vždy a všude, ale na nejednom místě neslaví věřící Kristovo tajemství, ale sami sebe, mluví o „naší církvi“, nikoliv o „Tvoji církvi“, o člověku Ježíši, který byl „jako Bůh“, a nikoliv, který „je Bůh“, o „svatém chlebu“ a nikoliv o „Těle Kristově“, „evangelium“ se nahrazuje „krásným textem“. Děti ve škole jsou vyzvány: „Napiš své osobní vyznání víry“, jako by děti neměly dost na tom, jak vrůst do víry katolické církve.

Všechno v dobrém úmyslu? Často ano, ale je třeba uvážit: „dobrý úmysl“ není všechno. Dobrý úmysl měli i zákoníci a farizeové, když poslali Ježíše na kříž. S dobrým úmyslem „reformovat“ může člověk také církev zničit. Pravou spásnou reformu je možno provést jen „starými metodami“ světců! A vždy s Petrem a nikdy proti němu!

A tak tomu bude jako za dřívějších časů: Bůh nám pošle své svaté, a bude otázkou, zda je uznáme a přijmeme. Jen tak je možno dnešní křesťany znovu evangelizovat, neboť jen tak je možno krizi překonat. A generace, které přijdou po nás, budou muset dělat totéž: řešit své krize se svými svatými. A tak to půjde až do konce všech církevních krizí a příchodu našeho Pána, před kterým se musí sklonit každé koleno!

Kath-net (Redakčně kráceno)
Překlad -lš

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (8)

Komunita se rozrůstá

Komunita stimmatinů se dále rozrůstala. Dne 11. září 1829, několik týdnů po svém kněžském svěcení, vstoupil k nim don Francesco Benciolini, mladý kněz plný nadšení a laskavosti. 2. září následujícího roku to byl don Inocenc Venturini, který se stal nesrovnatelným lidovým katechetou. Byl to profesor teologie, který probouzel obdiv v celé Veroně. Přistoupili i dva klerici, Karel Fedelini a Luigi Biadego, kteří po skončení teologie pokračovali v odborné formaci, které se pak chtěli věnovat i po kněžském svěcení. Bertoni však neměl s jejich ordinací naspěch. Realizoval tak záměr, který nakonec kodifikoval v řeholi: *V této kongregaci, která má za cíl nejen kontemplaci samu o sobě, ale také výuku kontemplance u druhých, je nutná nikoliv běžná, ale mimořádná znalost všeho toho, co se týká víry a mravů. Je proto nutné, aby řeholníci, klerici tohoto institutu, si důkladně osvojili takové vědění.* (Stanovy č. 49)

Dne 22. dubna 1834 zaznamenal P. Gramego dvacátý přírůstek ke Stigmatům. Byl to 17letý Jan Křtitel Lenotti, kterého Bertoni přijal „s celou šíří svého bratrského srdce“. Za nějaký měsíc to byl další student, Luigi Ferrari. *Co budeme dělat s tímto holoubkem? Uvidíme, jestli si ho uchováme,* poznamenal kronikář don Gramego.

Láskyplné přijetí

Životní styl komunity byl nadále velmi přísný. Bertoni nucený čas od času ulehnot kvůli nemoci, která se vracela, měl na srdci především svornost a bratrství svých synů.

Postačí svědectví dona Marcantonio Cavanise z Verony, zakladatele Světských kleriků školy lásky, který Bertoniho často navštěvoval: „Komunita nej-

vzornějších řeholníků stimmatinů, které vede otec Bertoni, nás pro svou dobrotu láskyplně přijala a plně se věnovala modlitbě za nás.“

Z četných promluv, které pronesl ve rodinném duchu don Kašpar ke svým kněžím, máme také zachován tento zápis dona Bencioliniho: „Don Kašpar nás povzbudil, abychom nelnuhli k časným útěchám ani k duchovním věcem, ale jen k věčné blaženosti a abychom měli srdce umístěné v nebi. Tak budeme mít: 1. více svobody ducha; 2. více zásluh; 3. více dobrých skutků; 4. budeme dávat dobrý příklad.“

U vídeňského dvora

Don Luigi Bragato, jak bylo dříve uvedeno, patřil k milovaným synům dona Kašpara. Vstoupil ke stimmatinům v roce 1818, ale další rok se musel vrátit ze zdravotních důvodů ke své rodině. V roce 1828 se však definitivně vrátil a projevil se jako pravý apoštol mládeže v oratořích i ve školách, jako zapálený misionář v kázáních pro lid i pro klérus, vyhledávaný duchovní vůdce s nesmírnou trpělivostí.

Ale jeho život měl dostat nečekaný zvrat. Marie Anna Savojská, manželka Ferdinanda I. Habsburského, požádala o nějakého italského kněze jako svého osobního zpovědníka. Císař se obrátil se žádostí na rakouského biskupa Grassera a ten ihned běžel ke Stigmatům a měl dlouhý rozhovor s Bertonim a Bragatem. Uplynulo několik dnů, kdy bylo vidět ty nejstarší, jak se důvěrně radí. Nakonec se komunita shromáždila a don Kašpar oznámil rozhodnutí: *Náš bratr Luigi Bragato se s námi rozloučí a odjede do Vídně.*

Událost uvítalo společenství s radostí, i když nebylo snadné rozloučit se s milovaným synem, s nímž se počítalo pro budoucí dílo a nyní byl vyslán, aby vyko-

nával poslání, které vlastně neodpovídalo jeho programu. Bertoni dal Bragatovi jen dvě podmínky: jeho propůjčení ke dvoru mělo být zcela „bez náhrad“ a neměl přijmout žádný čestný titul. Ministr Metternich však pokládal ze nedůstojné, aby se o císařovu staral „přídělenec“ bez titulu. Don Kašpar však Bragatovi

Sv. Kašpar Bertoni

zakázal poslat stimmatinům jediný halěr: všechno měl věnovat na své potřeby a na dobročinné účely. Otec Bragato žil uprostřed dvorní císařské nádhery 40 let a v ničem nezměnil pokorný a skromný způsob života, jaký začal u Stigmat. Když zemřel, prohlásili o něm: *Prokázal dobrodiní a zemřel chudý.* Jeho hrob se ještě dnes nachází na hřbitově v Praze.

Společenství svatých

Život komunity stimmatinů velmi dobře popisuje německý spisovatel, kněz Alois Schlor, který žil ve Veroně devět měsíců mezi léty 1837–1838. Byl kaplanem císařského dvora ve Vídni a zpovědníkem Ferdinanda I. a jeho bratra a velmi na něho zapůsobila kvetoucí díla lásky tolika svatých osob, že napsal knihu „Filantropie víry“ neboli „Život církve ve Veroně v poslední době“. O kněžích U stigmat napsal: „Několik světských kněží, zbožných a převážně z dobrého postavení se spojilo před dvaceti

lety, aby zdokonalili vlastní život společným životem v klášteře s veřejným působením a aby pracovali pro spásu druhých podle potřeb a vlastních sil. Jakkoliv tito kněží činí z ústraní a skrytého života hlavní charakteristiku své řehole a svého díla, záře jejich ctností je tak velká a jejich horlivost tak účinná, že jsou velmi milováni a ctěni od města, kléru i lidu jako kněží takřka svatí. Jejich představený Kašpar Bertoni, ctěný a laskavý stařec, velmi zběhlý v teologické vědě a zvláště ve vedení duší, se těší nesmírné vážnosti v místě i v okolí, takže se na něho obracejí i z jiných měst písemně nebo přicházejí osobně, aby obdrželi radu v teologických otázkách nebo v záležitostech svědomí. Tento člověk s tak velkou rozvahou a zbožností, příjemných způsobů, vlídně a současně pevně vede svou komunitu, která žije s jedinou duší a jako jediným společným životem, který v ní proudí. Pokud s nimi vejdeš do styku, zjistíš, že v myšlení i v citech srdce i ve vnějším chování jsou všichni věrným obrazem jeden druhého. Chceš-li vědět, čím se především vyznačují, pak je to pokora, láska a rysy srdečné vlídnosti. Žijí ve velké chudobě a umrtvování. Jejich cely a všechna jejich vybava jsou velmi prosté: ale všude vidíš úzkostlivou péči o čistotu. Malý kostel, který patřil už františkánskému bratrství, byl obdivuhodně obnoven a vždy září čistotou. Při některých slavnostech přichází klérus s velkou oblibou, aby slavil bohoslužby v tomto kostele. Kněží, kteří mají volno, každou týden ve svém kostele a zpovídají, ale jen muže. Od nikoho nepřijímají dary žádného druhu. Těší se proto velké úctě. Nevím, jaké lepší jméno bych jim mohl dát, než »skrytá perla« veronského kléru.“

(Pokračování)
Překlad -lš-

Kdo se svěří Božímu plánu, nachází štěstí

Že Bůh drží ve svých rukou všechno, že všechno bylo stvořeno skrze něho a pro něho (Kol 1,16), to vidí moderní člověk jen velmi těžce. Jeho obklopuje nikoliv Boží, ale lidské dílo. Je zapřažen do systému, který odpovídá jen světské logice a užitečnosti.

Ukáže nám to několik pohledů do všední každodennosti. Všechno se odehrává v lidském díle, zvláště ve městě. Stačí pohled z okna: před námi je fronta domů; cestou do práce vnímáme: ulice, prostředky hromadné dopravy, auta, zácpy, reklamní a informační tabule, hluk z tlampačů, mobily; na pracovišti: obrazovky, telefony, stroje, aparáty; doma: pračky, mikrovlnky, myčky, televize, videa, internet; a pak Shopping City s klimatizací, zbožím a vtíravou reklamou, kde nevidíte modré nebe ani nepoznáte roční dobu.

Člověk se musí vydat někam do parku nebo na výlet, aby se setkal také s Božím stvořením. Ale i odsud vyhánějí lidé myšlenku na Stvořitele. V biologii se učíme, že všechno vzniklo slepou náhodou. Bohu se v nejlepším případě příznává určitá role na počátku, při velkém třesku, ale pak už všechno běží samo sebou.

Rovněž ve veřejném životě hraje Bůh jen okrajovou roli: o svátečních dnech se vzpomene na jejich křesťanský původ, při svatbě královské rodiny se oceňuje působivý církevní obřad, při slavném pohřbu zazní také zmínka o Bohu... Ale tam, kde se vytvářejí nejzávažnější rozhodnutí, v parlamentech, soudech, v představenstvu velkých koncernů a bank, tam se Bůh vůbec nevyskytuje...

Vzpomínám si na jedno zasedání křesťanské strany na téma ochrany života. Přednášející prohlásil, že v pluralitním státě není možno pokládat za základ

zákonodárství křesťanské morální představy. Protože odmítl také „biologismus“, tedy z přirozeného zkoumání plynoucí poznatky, které umožňují dospět k závěrům o vůli Stvořitele, byla tak zcela otevřena cesta k vývoji etiky života, která je ryzí lidské dílo.

Moderní člověk si zvykl dívat se na náboženství jako na zcela soukromou věc. Každý má svou vlastní pravdu. Ty svoji a já svoji. Přesného nevíme nic. Buddhisté, muslimové, indiáni a hinduisté mají také své hluboké náhledy.

A přece: v člověku zůstává hluboce zakořeněno vědomí, že Bůh je blízko, že je možno ho vyzvat, volat k němu o pomoc a pomoc očekávat. Svědectví Prableen Kaurové, 23leté ženy, která byla při řádění Anderse Breivika na norském ostrově Utoa, mi to nedávno živě připomnělo.

Píše: „Myslela jsem: Teď zemřu. Spadla jsem, ale jeden mladý muž mi pomohl. Utíkali jsme do lesa. Ohlédla jsem se: Je tu? Střelili na nás? Může mě vidět? Jedna dívka měla zlomený kotník, druhá byla těžce zraněná. Pokusila jsem se jí pomoci, než jsem dále utíkala. Schovali jsme se za jednu zeď. Modlila jsem se, modlila a modlila. Doufala jsem, že Bůh mě vidí.“

Modlila jsem se, doufala, že Bůh mě vidí, že mě slyší. – Podobné věci, i když ne tak exponované, jsem zažil v době, kdy jsem ještě nebyl zakotven ve víře. Moje devět měsíců stará dcera těžce onemocněla, hlavu měla posypanou vředy a jeden z nich

RUSKO

Ruský pravoslavný patriarcha Kyrill I. vyslovil politování nad rozpadem Sovětského svazu před dvaceti lety. Pokládá to za zhroucení historického Ruska. Za příčinu pokládá ztrátu národní hrdosťi a pochopení, že historické společenství národů má velký význam pro duchovní a i materiální blahobyt. Vyzval společnost k většímu sebevědomí a důstojnosti, aby se události z roku 1991 neopakovaly. Tehdy lidé mířili na režim, ale obětí se stalo Rusko.

VZÁCNÁ RELIKVIE

Relikvie „pás Panny Marie“ dorazila do Moskvy a bude vystavena pro věřící v katedrále Krista Spasitele. Pravoslavná církev si slibuje, že to přispěje k obnově úcty k hodnotám rodiny. To má velký význam také pro růst populace. K slavnostní instalaci se přidružila oslava 65. narozenin patriarchy Kyrilla I., který stojí v čele pravoslavné církve od roku 2009. Jeho dosavadní patriarchát je pokládán za úspěšný. Pravidelně se setkává s Vladimírem Putinem a Dimitrijem Medveděvem. Zlepšily se také vztahy ke katolické církvi, se kterou chce vytvořit alianci na obranu křesťanských hodnot.

(kna)

byl nebezpečně blízko kořene nosu. Když jsme od ní s ženou v nemocnici odcházeli, řekl nám lékař, že naděje na přežití je asi 50 %, podle toho, kde se vřed otevře. Hluboce šokován jsem si cestou domů vzpomněl na Boha, který pro mne vlastně neexistoval, a nabídl jsem mu za uzdravení mé dcery obchod s drogami, kterého jsem ke své hanbě zanechal až několik let později.

Většina lidí má často zasypané, potlačené vědomí Boží blízkosti a Boží moci zasáhnout do našeho života. Toto vědomí je třeba mobilizovat a rozvinout – a to nejen v situacích krajní nouze. Jestliže nám Bůh může pomoci ve velké tísní, proč by nám nechtěl pomáhat v ostatním životě? Izrael zažil každopádně Boha jako pomocníka, o kterém Žalmista říká: *Bůh je dobrotivý a milosrdný, zjevil svému lidu své mocné činy.* (Ž 111) A prorok Joel říká o Bohu: *Neboť on je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a nejvyšší milosrdný a jímá ho lítost nad každým zlem.* (2,13)

V těchto dvou místech z Písma mě zaujaly dvě věci: Bůh se zjevil svému lidu mocnými činy. Jeho působení se tedy nomezuje na soukromou oblast jednoho prosebníka, nýbrž zjevuje se před zrakem všeho lidu, ano, před zrakem národů, jak čteme v žalmu 118. Působí tedy skutečně v dějinách, ve „vel-

kém“, v tom, co nazýváme světové dění?

Samozřejmě. Když věříme v Boží působení ve vlastním životě, tato víra zahrnuje také víru, že řídí celé dějiny. Neboť co jiného jsou dějiny než pletivo rozhodnutí a jednání jednotlivých lidí. Každý z nás píše dějiny. Jistě, v dějepisných knihách bude sotva řeč o působení většiny z nás. Ale to vyplývá z nemožnosti přehlédnout nesmírné tkanivo interakcí miliard lidí, kteří obývají zemský povrch.

Rozhodnutí „velkých“ jsou spoluurčována jejich styky, nádeji, informacemi, setkáními, náladami, úzkostmi a starostmi, to jsou všechno faktory, které jsou ovlivněny nedozírným sociálním okolím, impulzy, jejichž původ leží v duchovní oblasti, kde vládne Bůh a jeho andělé a bojují za blaho člověka.

Čtěl bych upozornit na druhý bod. U proroka Joela čteme, že Bůh litoval zla, které se stalo. Někomu připadne tato věta pozoruhodná. Jak může dobrotivý Bůh učinit něco, co ho potom mrzí? Tento druh lidské reakce jistě není u Boha představitelný. Vysvětlení můžeme najít v žalmu 81,12, kde čteme: *Ale můj lid na můj hlas nedbal, Izrael mě neposlechl. Nechal jsem ho tedy, ať si žije podle svých nápadů.* To je ono zlo, které Bůh dopustil, zlo, které nám vzešlo

z toho, že jsme se vzdálili od Boha a od jeho plánů. Bůh totiž respektuje naši svobodu, nechává nás, abychom se vymanili z jeho plánu a nahradili ho svým.

Ale ani pak se nestahuje uraženě do kouta, nýbrž využívá to zlé, co jsme způsobili ve světě, aby se to stalo nástrojem jeho spásného působení. To někdy těžko chápeme, ale vyjadřuje to skutečnost, že Bůh respektuje naši svobodu, ale sám si zachovává svrchovanou svobodu ve svém spásném působení.

P. Werenfried van Straaten pro to navrhl velmi výmluvný obraz: Stvoření je jako krásná mozaika, která vzešla z Boží ruky. Když jsme propadli hříchu, jednáme jako zlé děti, které házejí kameny na tento obraz, ale Bůh ve své dobrotě z takto způsobených ran vytváří ještě krásnější obraz.

Z tohoto pohledu se to, co nazýváme katastrofa, stává skrze Boží svrchované působení nástrojem, kterým nás chce Bůh přivést ke spáse. Bůh bojuje svým způsobem na jiné frontě než my, pozemsky orientovaní lidé. My bojujeme o blahobyť, o pocty, o zdraví a bojujeme proti nemoci, smrti, utrpení, chudobě a nouzi. Když Bůh takové věci dopouští, pak jen potud, nakolik přispívají k jedinému skutečnému dobru, za které se vyplatí bojovat, a to je blaženost v jeho říši.

Není sporu, že všechny tyto úvahy nejsou schopny odhalit nám skutečná tajemství Boží prozřetelnosti. Neboť jeho myšlenky nejsou naše myšlenky. Že však sledovat Boží prozřetelnost je rozhodující pro naplnění lidského poslání, vyplývá ze slov Benedikta XVI. v encyklice *Caritas in veritate*: „Každý nachází své štěstí, když souhlasí s plánem, který s ním Bůh má, a plně ho uskutečňuje: v tomto plánu nachází totiž svou pravdu, a tím, že s touto pravdou souhlasí, stává se svobodným.“

VISION 2000 - 5/2011
Překlad -Iš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (20)

NÁSTROJ ZÁHUBY

28. října 1975

Když jsem mluvil o zpovědi, řekl jsem ti, že způsob, jakým se nyní posluhuje touto svátostí, neodpovídá plánům mého milosrdenství a mé lásky, nýbrž naopak zvráceným záměrům Zlého.

Zlý neopomenul nic, aby vytvořil tuto svátost, prostředek zmrtvýchvstání a života, ve vřadný nástroj zkázy, a tak kníže temnot zatemnil tento drahocenný plod mého vykoupění.

Řekl jsem ti v předchozích poselstvích, že jsem ustanovil své kněze za soudce svědomí. Jak to? Nejsem Já věčný Knězem?

Když jsem vás povolal a posvětil, sdílím s vámi své kněžství, tak jako sdílím s dušemi v jiných svátostech svůj nadpřirozený život.

Já jsem však bytost nekonečně jednoduchá, nejsou ve Mně odlišné přívlastky nebo rozdílné dokonalosti. Jsem bytost nekonečně dokonalá a ve Mně jsou všechny dokonalosti jedno. Jsem věčný Velekněz. Jsem věčný Soudce, jsem věčná Láska a věčná Spravedlnost, jsem věčné Milosrdenství.

Mně, Soudci, je vyhrazen zvláštní soud nad každým člověkem, soud bez odvolání, který bude mít svůj konečný závěr ve všeobecném soudu, jak to stojí v evangeliu.

Já, nekonečně spravedlivý Soudce, soudím každého člověka podle spravedlnosti. Být soudcem znamená dát rozhrěšení nebo odsoudit spravedlivě za hříchy toho, kdo se jich dopustil.

Každý kněz musí být správný, spravedlivý a nestranný soudce. Tuto moc nemá ze sebe, ale ode Mne, věčného Soudce.

Mnozí používají tuto moc, jako by ji měli ze sebe, vykonávají

s lehkomyšlností a nezodpovědností tuto nadpřirozenou moc, při které se třese každý, kdo má jen trochu duchovní citlivosti.

Pomáhají kajcíníkům nacházet všechna možná ospravedlnění jejich hříchů a činí závěr, že Boží milosrdenství je veliké.

Svatokrádežné zpovědi

Boží milosrdenství je nejen velké, ale i nekonečné, ale to neopravňuje nikoho, aby je tak hanebně zneužíval.

Je důležité, můj synu, abych ti zopakoval tuto věc: Správné Boží spravedlnosti, nestávejte se spolupracovníky ďábla, nedělejte z nástroje spásy nástroj zavržení.

Bůh se nenechá beztrestně vysmívat. Slova, která jsem stanovil jako prostředek spásy, jsou jasná a neodvolatelná: odpouštět nebo zadržovat hříchy.

Zpověď není platná bez upřímné lítosti; není upřímné lítosti bez vážného a účinného předsevzetí více nehřešit.

Mnoho zpovědí je neplatných. Mnoho je svatokrádežných. Kdo se zpovídá, a neplní požadované podmínky, a kdo dává rozhrěšení, aniž by se přesvědčil, že požadované podmínky jsou splněny, profanuje tuto svátost a dopouští se svatokrádeže.

Kdo znevažuje tento zázračný prostředek spásy a přeměňuje ho na prostředek záhuby, stává se tak komplicem ničemného záměru Satana. Nehleď Boha a dobro duše, ale hledá sám sebe, a je strašné stavět sám sebe před Boha.

Nuže?

Nikoliv hloupá tvrdost, nýbrž správnost a spravedlnost.

Proč jsem řekl apoštolům, běžte, a všem, kterým odpustíte hříchy, budou odpuštěny, a kterým je zadržíte, budou zadrženy? Je zřejmé, že těmito slovy

se rozumí nestranný soud, který nepřipouští kompromisy s nikým, ani s vlastním svědomím, ani s kajcíníkem a tím méně se Mnou.

Už nic není hříšné

Mnoho věcí záměrně opakuji, abych lépe vtiskl do duší svým kněžím tento ústřední bod dnešní pastorace. Rozhrěšuje se všechno a všichni bez jakéhokoliv rozlišování.

Pro mnoho kněží je lehké rozhrěšovat, protože pro ně už nic není hříšné...

Čistota už není ctnost, odpovědné otcovství, které správně pojaté je dobrá věc, se stalo důvodem všech pardonů v manželských vztazích.

Pod záminkou, že jde o podporu kultury, schvaluje se bez výhrad četba a podívání, která štědře rozsévá zárodky nezřízenosti, filosofických a teologických bludů.

Dnes se všechno zakládá na podvodu, na krádeži; spravedlnost vyžaduje, aby se zpovědník seriózně přesvědčil o účinném předsevzetí nahradit všechno neprávem získaný prospěch.

Nejčastěji však kajcíník není ani upozorněn na tuto přísnou povinnost.

Ve jménu pokroku, aby kajcíník získal dojem, že zpovědník je moderní člověk na výši doby, přivírá kněz nade vším oběma očima.

Na tyto věci nedbají ti, kteří mají odpovědnost za to, aby potírali zlo v jeho kořenech, vždy a všude bez milosti, aby nebyli zaskočeni v této temné a strašné době, ve které žijete (jako že budete zaskočeni).

Žehnám ti, můj synu, a se Mnou moje Matka a svatý Josef.

ZOUFALÁ ZLOMYSLNOST

2. listopadu 1975

To, o čem budu mluvit dnes večer, není nové téma. Jedná se o boj, který rozpoutal Satan proti člověku.

Protože se nemůže utkat přímo s Bohem, bojuje nepřimo

a rozvíjí svou zoufalou zlomyslnost (zrozenou z nenávisti, závidí a žárlivosti) proti člověku, aby tak dovršil svou otevřenou vzpouru proti Bohu.

Satan se nazývá Knížetem temnot, protože jeho základním záměrem je zatemnit Boží světlo v duších.

Bůh je Světlo. Satan je temnota.

Bůh je Láska. Satan je nenávist.

Bůh je Pokora. Satan je pýcha.

Boj, který vyhlásil Satan proti člověku z nenávisti k Bohu, nabyl rozměrů tak hrozných, tak rozsáhlých, jak tomu v lidských dějinách nikdy nebylo.

Válka se zpravidla skládá z řetězu bitev. Současná bitva této války, která potrvá do konce časů, je největší a nejrozsáhlejší. Její závěr není daleko, dojde k němu na přímý zásah mé a vaší Matky.

Ona znovu rozdrtí hlavu Hada. Ona, pokorná služebnice Páně, svou pokorou přemohla pýchu a zpupnost a definitivně ho porazí až na konci časů.

Satan je temnota, a proto nevidí. Brání mu v tom jeho zoufalá pýcha. Bojí se však porážky v této bitvě, která pro něho bude znamenat hanebné pokoření, zatímco pro moji očištěnou církev to bude základ dlouhého pokoje a národy budou uzdraveny ze zla, kterým dnes trpí.

Proto Satan nasazuje všechny možnosti své a svých legií.

Všechnu svou prohnalost, všechny nástrahy své zvrácené přirozenosti, obdařené silnou inteligencí a vůlí, uplatňuje v šilném záměru, který vzešel z jeho vzpoury proti Bohu: zničit Mne, Krista, vtělené Slovo, a mou církev, která vzešla z mého Srdce, to jsou jeho zoufalé záměry, které vytrvale sleduje.

Zavírají oči

Ale jeho bláznivá slepota způsobuje, že se dopouští mnoha taktických omylů, příznačných pro ty, kteří si nadmíru troufá-

jí. Obezřetný generál nikdy nedává nepřítelům nahlédnout do svých plánů, protože ví, že by to byla neomluvitelná neobezřetnost. Satan naopak odkryl mnohé své karty. Proto můj Náměstek na zemi mohl říct, že se v Církvi projevují skutečnosti, které jsou lidsky nevysvětlitelné: je v nich však vidět přímé zásahy Knížete temnot.

Ale mnoho biskupů a kněží a téměř všichni věřící to nevidí, protože zavírají oči před světlem, protože mají mysl a oči zahaleny do temnot.

Když Pavel VI. řekl: „Dým Satanův pronikl do Církve“, co tím měl na mysli? Do Církve pronikla Satanova nákaza. Satanova nákaza je pýcha.

Opakuji: Satan ve své ztřeštěnosti a zoufalém sebeklamu si klade za cíl vymazat Mne, věčné Boží Slovo, z povrchu země a se Mnou přirozeně i moji církev, která vyšla z mého otevřeného Srdce. Chtěl by zničit tajemství Vtělení, důvod a příčinu osvobození lidstva z jeho tyranství.

Při pádu Adama a Evy si myslel, že porazil Boha, že získal úplnou nadvládu nad syny hříchu. Byl přesvědčen, že svou lží a podlostí oloupil Boha Stvořitele o jeho tvory a podřídil je své nadvládě v čase i na věčnosti.

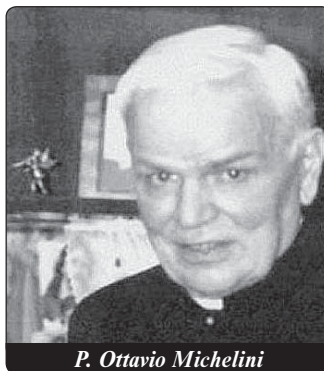
Ale Bůh je Láska a Trojice vyhlásila tajemství spásy: proto Satan nesmiřitelně nenávidí Boha i člověka.

Vítězství v hrsti

Protože Satan je v temnotách, nevidí správně všechny věci: je přesvědčen, že má vítězství v hrsti. Proto zahrnuje svou kořist, lidstvo, svým zlem, svou pýchou a svými předsudky.

Tato bitva bude mít mít svůj epilog na konci časů.

Mnoho bitev se odehrálo v minulých staletích, ale žádná z nich není srovnatelná s tou, do které jsou nyní zataženy národy celého světa.

P. Ottavio Michelini

Vyvolení synové budou více než ostatní terčem pozornosti a předmětem divokého pronásledování, ale nemusí se obávat, budu v nich i v hodině zkoušky.

Já, který jsem Moudrost, Milosrdenství, Láska, ale také Všemohoucnost, dokážu změnit temné manévry a zběsilou pýchu Satana a jeho šiků v triumf mé očištěné Církve.

Běda těm, kteří odmítají to vidět! Stačí úkon upřímné pokory, aby dovolili Světlu vstoupit do své duše.

Pyšní a pošetilí jsou ti, kteří se zpěčují Lásce, která je chce spasit. Copak nevědí a nemyslí na to, čeho se zříkají? Vidíš, jak velká temnota pronikla do mé Církve.

Země je však místem vyhnanství. Celé lidstvo je na cestě do věčnosti.

Materialismus

Materialismus je Satanovo vtělení, které popírá Boha a staví se na jeho místo, troufá si nabízet lidem ráj na zemi, štěstí, které nevlastní, a tedy nemůže ani dát.

Je to tragická lež, podlá léčka, na kterou se nachytali mnozí křesťané, kněží, a dokonce i biskupové ve jménu pokroku. Zapomínají přítom na cíl stvoření a vykoupení.

Proto se nemluví o posledních věcech člověka, o pravém nepříteli, o hříchu, který působí. Za to jsou odpovědní mnozí biskupové a kněží.

Takřka všichni křesťané jsou ponecháni sami sobě a scházejí na scestí. Každý člověk však jde vstříc věčnosti buď s věčnou radostí, nebo věčným odsouzením.

Člověk, Satanova kořist, je středem jeho zběsilého zápasu, aby ho vytrhl z Božího plánu.

Kdo má vést člověka na jeho pozemské pouti?

Moje Církev.

Ale do mé Církve vnesl Kníže temnot svou strašnou nákazu: pýchu, a zatemnil a zatvrdil tak mnoho srdcí.

Církev je moje

Ale Církev je moje! Vyšla z mého milosrdného otevřeného Srdce.

Chci, aby moje Církev byla jedna, svatá, čistá, zářící mou naukou a nikoliv rozdělená bludaři s věčnými spory. Takovou bude po brzkém očištění.

Já jsem triumfoval svým utřením a v bolesti, a tak tomu bude i s mou Církví. Poznal jsem hodinu temnot, poznal jsem násilí a pokoření všeho druhu. Volal jsem: „Otče můj, Otče můj, proč jsi Mne opustil?“ Tento výkřik vyšlou k nebi mnozí moji synové na vrcholu svého umučení.

Může však Bůh, který je Láska, opustit své děti, které miluje od věčnosti?

Žena, když rodí, nařiká, ale pak se raduje, protože přivedla na svět dítě.

Je čas, kdy zrno hozené do země umírá, aby přineslo mnoho užitku.

Přiblížila se hodina, kdy moje Církev bude nařikat v neslychaném pronásledování, aby se mohla znovu narodit Jedna, Čistá, Svatá, Neposkvrněná.

Bude matkou mnoha národů, které shromáždí pod svá křídla v míru a spravedlnosti, bude učitelkou a bezpečnou vůdkyní všem lidem dobré vůle.

Proč ti to říkám: chci, aby se co nejrychleji připravili biskupové a kněží v pokoře, kajcnosti a modlitbě na to, že musí být jednomyslná. Ať nezapomínají, že po mém umučení následovala zmrtvýchvstání.

Žehnám ti, můj synu.

(Pokračování)

Překlad -Iš-

také obrovskému zástupu, který se účastnil nedělní eucharistické slavnosti na Stadionu přátelství v Cotonou. Tato nedělní mše byla mimořádnou příležitostí k modlitbě a byla to slavnost, které se účastnily tisíce věřících z Beninu i z ostatních afrických zemí, od nejstarších po nejmladší. Byla obdivuhodným svědectvím, jak dokáže víra sjednotit generace a odpovídat na výzvy v každém životním období.

Při této úchvatné a slavnostní liturgii jsem předal předsedům biskupských konferencí Afriky postsynodální apoštolskou exhortaci *Africae munus*, kterou jsem den předtím podepsal v Ouidah a která je určena biskupům, kněžím, řeholníkům a řeholnicím, katechetům a laikům celého afrického světadílu. Jim jsem svěřil plody druhého zvláštního zasedání biskupského synodu pro Afriku a požádal jsem je, aby je pozorně promysleli, uvedli plně do života a odpověděli tak účinně na náročné evangelizační poslání putující církve Afriky ve třetím tisíciletí. V tomto důležitém textu najde každý věřící základní linie, které povedou a povzbudí putování africké církve povoláné být stále více „solí země“ a „světlem světa“ (Mt 5,13-14).

Mládi - naděje Afriky

Obrátil jsem se s výzvou ke všem, aby byli neúnavnými tvůrci společenství, pokoje a solidarity, aby tak spolupracovali na uskutečnění Božího plánu spásy lidstva. Afričané odpověděli na výzvu papeže svým nadšením a v jejich tvářích, v jejich horoucí víře a v jejich přesvědčeném přilnutí k evangeliu jsem znovu rozpoznal potěšující znamení naděje pro velký africký kontinent.

Dotýkal jsem se rukama těchto znamení také na setkání s dětmi a se světem utrpení. Ve farním kostele sv. Rity jsem opravdu zakusil skutečnou radost ze života, veselosti a nadšení nových generací, které rozhodují o budouc-

nosti Afriky. Radujícím se zástupu dětí, které představují jeden z mnoha zdrojů a bohatství tohoto kontinentu, jsem přiblížil postavu sv. Kizita, ugandského chlapce, který byl zabit, protože chtěl žít podle evangelia, a vyzval jsem každého z nich, aby svým vrstevníkům podával svědectví o Ježíši. Návštěva domova „Pokoj a radost“, vedeného Misionářkami lásky Matky Terezy, mi umožnila prožít chvíle silného dojetí při setkání s opuštěnými a nemocnými dětmi a mohl jsem vidět konkrétně, jak láska a solidarita uprostřed slabosti zpřítomňují sílu a lásku k zmrtvýchstalému Kristu.

Nástup k nové evangelizaci

Radost a apoštolský zápal, s nímž jsem se setkal mezi kněžími, řeholníky, řeholnicemi, seminaristy a laiky, kteří přišli ve velkém počtu, je znamením bezpečné naděje pro budoucnost církve v Beninu. Povzbudil jsem všechny k autentické a živé křesťanské víře a k životu vyznačujícím se praktikováním ctiností a vyzval jsem všechny, aby uskutečňovali svoje poslání v církvi s věrností k učitelskému úřadu, ve vzájemném společenství i společenství se svými pastýři, a upozornil jsem zvláště kněze na cestu svatosti, aby si uvědomovali, že služebné kněžství není pouhou sociální funkcí, ale je to poslání přivádět Boha k člověku a člověka k Bohu.

Setkání s episkopátem Beninu bylo silným zážitkem společenství, při kterém jsme se zamysleli zejména nad počátkem hlásání evangelia v jejich zemi, dílem misionářů, kteří obětovali velkou část svého života, někdy i hrdinským způsobem svůj život, aby byla všem zvěstována Boží láska. Biskupům jsem adresoval výzvu, aby realizovali vhodné pastorační iniciativy, které budou v rodinách, farnostech, ve společenstvích a církevních hnutích podněcovat neustálý zájem o Písmo svaté jakožto zdroj duchovní obnovy a příležitost k prohloubení víry. V tomto

je skutečně s námi, je dokonce v nás a nechce od nás něco, co by nás navíc zatěžovalo, ale chce nám dát možnost zakoušet předchutť ráje. Kdo však má svůj „poklad“ kdekoli jinde, tomu se stane neradostnou obtíží i modlitba a i při ní jeho srdce odlétá stále někam jinam. „Ztráta víry vzešla ze ztráty lásky“, je třeba „zanést pochodeň lásky duším, které si myslí, že patří mezi zbožné, ale zbožné nejsou, protože nepostavily do středu svého života svátostného Ježíše“ (str. 6).

„Svátostný Ježíš“ není nějaký symbol, ale je to osobně ten Ježíš, který stál uprostřed zástupů, které ho však nepoznaly. A „poznat Ježíše“ znamená vidět v Něm svou vírou skutečnost, že je to Pán nebe a země, skrze něhož všechno je stvořeno, který jako ovoce své nekonečné a nepochopitelné oběti přebývá pro mne v té nejpokornější podobě, a ta je pro mne důvodem o to větší úcty. Náš Nepřítel nás o tuto úctu, lásku a radost připravil tím, že obrátil náboženství v jeho opak, takže přestává být prostředím, kde člověk uctívá svého Bo-

ha a vděčně se mu klaní jako svému Stvořiteli a svému Pánu, ale místo Něho začal uctívat sám sebe, zneužívá i jeho ke své vlastní oslavě a domnívá se, „jako by tím sloužil Bohu“. Vyjadřuje to dokonce architektura mnoha nových kostelů a smutné přestavby kostelů pocházejících z dob, kdy lidé Boha ještě upřímně milovali a uctívali. „Kdyby duše pochopily, jaký poklad mají v Ježíši a božské Eucharistii, kostely by byly přeplněné ve dne v noci.“ (str. 6) Zastavuji se každý týden na chvíli v kostele svaté Kateřiny v Olomouci. Z Kateřinské ulice je to dvacet kroků. Po ulici proudí davy lidí, ale před svatostánek nikdo nezamíří. Že by metropolitní sídlo bylo městem bezvěrců? Je to případ, kdy uprostřed města stojí Někdo, koho tu neznají. Jejich poklad je někde jinde. Nezáleží na tom, kolik modliteb ráno odříkáte, ale jestliže neprobudíte živou víru a lásku k Pokladu ve svém srdci, hrozí nebezpečí, že ztratíte celý den. Sjednoťte se hned ráno s Pánem, a svatostánky vás budou zdaleka přitahovat jako magnet. -lš-

obnoveném přístupu k Božím slovu a znovuobjevení vlastního křtu naleznou věřící laici sílu dosvědčovat ve svém každodenním životě víru v Krista a jeho evangelium. V této pro celý kontinent klíčové etapě se může církev v Africe svým úsilím ve službě evangelium a odvážným svědectvím skutečné solidarity stát tvůrcem nového období naděje. V Africe jsem spatřoval svěžest přitahování životu, svěžest náboženského citění a naděje, vnímání skutečnosti v její celistvosti včetně Boha a nikoli redukované na pozitivismus, který nakonec naději udusí. To všechno svědčí o tom, že kontinent je zásobárnou života a vitality pro budoucnost, na niž můžeme spoléhat a se kterou můžeme počítat.

Tato moje cesta je velkou výzvou Africe, aby zaměřila všech-

ny síly na hlásání evangelia těm, kteří je dosud nepoznali. Jedná se o obnovený úkol evangelizace, ke které je povolán každý pokřtěný, aby tak prosazoval smíření, spravedlnost a pokoj.

Panně Marii, Matce církve a Naší Paní Afriky svěřuji všechny, s nimiž jsem se mohl setkat během této nezapomenutelné apoštolské cesty. Jí svěřuji církve v Africe. Mateřská přimluva Marie, „jejíž srdce se vždycky řídí podle Boží vůle, ať podpoří každé úsilí o obrácení, ať posílí každou snahu o smíření a zúrodní všechno úsilí o mír ve světě, který hladoví a žízni po spravedlnosti“ (*Africae munus*, 175).

Bollettino Vaticano

23. listopadu 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

Na slovíčko

„Nepotřebujeme církev, která se pohybuje se světem, ale církev, která by světem pohnula.“ (Chesterton) Svě Bohem stanovené poslání pohnout světem církev v dějinách již evidentně plnila. Církvi vděčí Evropa, že kultivovala pohanské a barbarické národy a položila tak základy vývoje kultury a civilizace. Přetvářela společnost tím, že šířila poselství evangelia, které přijala od svého Zakladatele, a učila žít podle jeho zásad. Dopomohla tak člověku, aby změnil své poznání, své smýšlení a své vztahy k Bohu i k druhým lidem. To ho naučilo životnímu způsobu, ve kterém mohl také podstatně rozšířit své znalosti, zlepšovat své životní podmínky, rozmnožit své hmotné statky. Bohužel, s rostoucí materiální zajištěností a pocitem sebejistoty a nezávislosti rostlo postupně i jeho sebevědomí, až člověk začal zapomínat na to, čemu vděčí za svůj rozvoj, stále více přehlížel evangelium, které ho kultivovalo, a zapomněl, že obsahuje také varování před nebezpečím nezřízeného lpění na pozemských statcích a pyšného spoléhání jen na ně a na sebe sama.

Ježíšovo vyprávění o marnotratném synu je možno interpretovat nejen jako obraz osobního příběhu, ale také jako podobenství o zbloudilé společnosti, pro kterou se stal bohatý Otcův dům těsným, proto ho opustila a vydala se nerozvážně vlastní cestou za pochybnými radostmi. „Kéž by mě můj národ poslechl! Ale můj lid na můj hlas nedbal. Ať tedy zůstane ve své zatvrzelosti a žije si podle svých nápadů!“ posteskl si smutně Otec, který marně vyhlíží zbloudilé děti. Jak to bude doopravdy vypadat s jejich návratem do otcovského domu, je zatím opravdu na pováženou, ale čas krize a duchovního vyhladovění se všemi symptomy už zcela nesporně začal. Není místa na světě, kde by se neku-

pily opravdu zlověstné mraky. Nepřipomíná to Titanic, kde se cestující bezstarostně veselili i ve chvíli, kdy jeho hodiny již byly nenávratně sečteny? Nebo ještě přesněji, nemáme před sebou onen kritický večer, kdy Boží poslové vyzvali posledního spravedlivého Lota: „Vezmi svou ženu a obě dcery a vyjdi ihned z toho města, abys pro jeho nepravost nezahynul“?

Bůh ke svým věrným tentokrát neposílá jen anděly, ale přímo svou vlastní Matku, aby nás z hříšného města vyvedla. Ze všech jejích poselství zní dnes nejaktuálnější to, které je nejvíce přehlíženo a opomíjeno: hlas Matky všech národů z Amsterodamu. V tomto proroctví se Panna Maria opakovaně vrací k Německu jako k zemi, která „upadla do moci trojúhelníku“, tj. zednářství. Mluví o hrozném úpadku národa a mládeže a o velkém odpadu od víry: „Ubohé, ubohé Německo! Je třeba varovat Německo! Probuďte duchovní! Začněte zednala. Lidé nenacházejí východisko. Německo musí začít znovu od základu. Lidé se musí naučit lásce k bližnímu!“ To všechno oznamuje již před 60 lety, v době, kdy se Německo s pomocí Západu rychle vzpamatovává z válečného šoku a z poražené země se stává ta nejbohatší v Evropě. Proroctví tedy

mluví o úpadku, který není způsoben zvenčí, ale je projevem hluboké vnitřní krize víry.

Tragickou pro tuto zemi je totiž skutečnost, že pokušení pýchy z majetku není ušetřena ani církev této země. S bohatnoucím Německem bohatnou i jeho církve. „Majetková smlouva“ se státem jim zajišťuje vysoké příjmy. Vnitřní povědomí nadřazenosti, které bylo vlastní německé Říši, nachází novou živnou půdu pro svou novou proměnu. Nebude se projevovat jako mocenská expanze a útisk těch „méněcenných“, ale jako zvláštní druh „sebevědomí“ a „soběstačnosti“, a to i v otázkách víry a mravů. Rozbujelý aparát, který církev kopíruje od civilní společnosti, okázalé vnější akce a sjezdy mají vyvolávat dojem kvetoucího náboženského života. Modernizaci v duchu doby a požadavku demokratizace se musí podrobit všechno včetně projevů kultu. Ústřední postavou se stává sám člověk. Doba pokoncilních reforem přichází jako vítaná příležitost k uplatnění nového svobodného ducha. Německá katolická církev s velkým sebevědomím udává tón liberalismu a relativismu a snaží se v tom směru všemožně vyrovnat své luteránské partnerce.

Když pak dorostly generace odchované v tomto duchu, které se v náboženství učily všemu možnému, jen ne základům katolické víry a mravní nauky,

jaký div, že se vydaly tou nejpohodlnější cestou. Nedbání základních principů přirozeného práva, lidskosti a mravních příkázání se projevuje nejen rozpadem takřka každé druhé rodiny, vražděním nenarozených a vymíráním národa, ale také v neřešitelných krizích hospodářské oblasti. Laicizace duchovního života a liturgie se odrazila v prázdných seminářích a velkém nedostatku kněží a vyústila navíc do krajně pohoršlivého chování řady duchovních osob a řeholníků. Přirozeným důsledkem neúčinné pastorace, laxnosti a prohlubující se krize jsou nevyhnutelně hromadné odpady od víry. S každým odpadlíkem však ztrácí církev i zdroj svých žádoucích příjmů a ty se v posledních letech povážlivě ztenčují.

Za této situace vyjde najevo, jak silně postihla tato sekularizace i samotnou podstatu německé církve: její episkopát v zájmu zajištění příjmů pokládá za důležitější věnovat se provozování gigantického nakladatelského podniku, místo aby se bezvýhradně věnoval hledání Božího království v pevné důvěře, že všechno ostatní mu bude přidáno. Že toto katolické nakladatelství šířilo ze ziskuchtivých důvodů v tisících exemplářů také pornografickou, satanistickou a ezoterickou literaturu, je jen další přitěžující okolnost. Vyvolává to těžký zmatek a vážné pochybnosti u zbytku věřících. V tomto světle je třeba hledat vysvětlení, proč se právě němečtí biskupové tak brání přijetí nového liturgického hnutí papeže Benedikta XVI. a návratu k opravdovosti a poctivosti víry (viz biskup Andreas Laun: Satanův dým vnikl do liturgie, str. 6).

Proč o tom píšeme? Protože máme u nás dosud mnoho obdivovatelů „německého“ církevního stylu. Jeho přijetí nebo odmítnutí bylo již v devadesátých letech podstatou sporů o pražskou teologickou fakultu.

-Iš-

PAPEŽ ZNOVU DO NĚMECKA?

Při svém rozloučení s papežem přál německý prezident Benedikt XVI., aby mohl znovu navštívit svou vlast, třeba i soukromě. Slíbil papeži, že na tom bude spolupracovat.

NEZBYTNÉ, ALE POZDNÍ ROZHODNUTÍ

Němečtí biskupové na svém zasedání 22. listopadu přijali rozhodnutí, že německá biskupství ukončí svou účast v nakladatelství Weltbild. Stalo se tak po narůstající kritice biskupů a nakladatelství, které celá léta vydává mnoho pornografických, satanských a okultistických titulů, které jsou svým obsahem v rozporu s křesťanskou morálkou a urážejí lidskou důstojnost. Nakladatelství má být prodáno během 18 měsíců. Jak se příslušní biskupové s touto skutečností vyrovnávají ve svém svědomí, zůstává nadále otázkou.

Kath-net

Pondělí 12. 12. 2011: 6:00 Evangelium: pondělí 3. adventního týdne **6:10** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:40** Salesiáni na Haiti **7:10** Čteme z křesťanských periodik **7:15** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **8:00** Terra Santa News **8:20** Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata **8:30** Přijeme si... **8:45** Post Scriptum s Mons. Vojtěchem Cikrlem **9:05** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **9:15** Elektronická kazatelna **9:40** Sestry v akci **9:55** Návrat orla skalního do české přírody **10:25** Nedělní čtení (3. díl): 3. neděle adventní **10:55** BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič **11:10** Noekreace aneb Vandrování (117. díl) **11:20** Divadélko Bubáček (16. díl) **11:35** Sedmihlásky (44. díl) **11:40** O pasáčku Asafovi (4. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega **13:30** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:00** Krásy Čech a Moravy (12. díl): Pražský hrad **14:30** Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. **16:00** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **16:10** Salesiánský magazín **16:30** GOODwillBOY VII. (7. díl) **17:00** NOEparáda (142. díl) [L] **18:05** Po hladině: Čas [P] **18:25** Sedmihlásky (44. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (5. díl) [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Ekoauto (24. díl) **19:15** Ars Vaticana (9. díl) **19:25** Přijeme si... **19:40** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **19:55** Z pokladů duše: Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. – Jít na opuštěné místo... **20:00** Klapka s... (32. díl) [P] **21:00** Na koberečku (116. díl) [P] **21:10** Víra plná života (Chile) **22:00** RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný, či nemilosrdný **23:30** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Otazníky: BABYBOX **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 13. 12. 2011: 6:00 Evangelium: úterý 3. adventního týdne **6:10** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **6:20** Adventus Domini **7:25** Abraháмова cesta **7:35** Cesta k andělům (34. díl): Petr Bratský **8:30** Kapka v moři **9:00** Salesiánský magazín **9:15** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **9:50** RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný, či nemilosrdný **11:25** Divadélko Bubáček (16. díl) **11:40** Sedmihlásky (44. díl) **11:45** O pasáčku Asafovi (5. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **12:35** Víra plná života (Chile) **13:20** Čteme z křesťanských periodik **13:30** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **14:15** Ars Vaticana (9. díl) **14:25** Noemova pošta 2011: prosinec **16:00** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **16:10** Přijeme si... **16:25** Ze života farností: Brumov-Bylnice **16:45** Kampaň pre Ježíša **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič **17:20** Příběh medvídky pandy (1) **17:55** Noeland (47. díl) **18:25** Sedmihlásky (44. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (6. díl) [P] **18:40** Mezi pražci **19:20** Jezuité o: František Xavierský **19:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2011 **20:00** Misie na živo: Tanzanie [L] **21:00** Tanzanie [P] **21:40** Putování po evropských kláštorech: Premonstrátský klášter v Averbode, Belgie [P] **22:15** Terra Santa News **22:35** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 2. díl **23:45** Přijeme si... **0:05** Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2011 **0:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (52. díl) **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 14. 12. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2011 **6:20** Post Scriptum s Mons. Vojtěchem Cikrlem **6:40** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **6:50** Na koberečku (116. díl) **7:00** Noekreace aneb Vandrování (117. díl) **7:10** Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. **8:40** Ars Vaticana (9. díl) **8:50** Pro

vita mundi (107. díl): P. Jaroslav Kašpar **9:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (52. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (31. díl) **13:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:25** Čteme z křesťanských periodik **13:35** Jak potkávat svět (7. díl): se Střípky **14:55** Divadélko Bubáček (16. díl) **15:10** Salesiáni na Haiti **15:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2011 **16:00** NOEparáda (142. díl) **17:00** Štúdio AHA! [P] **17:45** Cesty za poznáním: Heleakala **18:00** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** O pasáčku Asafovi (7. díl) [P] **18:40** Sedmihlásky (44. díl) **18:45** Putování po evropských kláštorech: Premonstrátský klášter v Averbode, Belgie **19:20** Terra Santa News [P] **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Večer chval [L] **21:25** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva [P] **21:50** Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš [P] **22:40** Stalinova kariéra (3/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi [P] **23:20** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **23:30** Krásy Čech a Moravy (12. díl): Pražský hrad **0:05** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **0:15** Adventus Domini **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 15. 12. 2011: 6:05 Poselství svatých: Bernadette Soubirous **6:15** Víra plná života (Chile) **7:00** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva **7:20** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **7:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:10** Ze života farností: Brumov-Bylnice **8:30** Jezuité o: František Xavierský **8:50** Misie na živo: Tanzanie **9:55** Noemova pošta 2011: prosinec **11:25** Přijeme si... **11:40** Sedmihlásky (44. díl) **11:45** O pasáčku Asafovi (7. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Adventus Domini **13:05** Generální audience papeže Benedikta XVI. **13:40** Návrat orla skalního do české přírody **14:10** Pro vita mundi (107. díl): P. Jaroslav Kašpar **14:45** Abraháмова cesta **15:00** Noeland (47. díl) **15:30** Elektronická kazatelna **16:00** Kurzy Alfa [P] **16:15** Terra Santa News **16:35** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **17:30** Modlitba nešpor z Baziliky sv. Petra se Sv. otcem a studenty římských univerzit [L] **19:05** Sedmihlásky (44. díl) **19:10** O pasáčku Asafovi (8. díl) [P] **19:20** Ars Vaticana (10. díl) [P] **19:30** Plachtění po Svaté zemi [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **20:00** Cvrlikání [L] **21:10** Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata **21:20** Přijeme si... **21:35** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou [P] **22:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **22:15** Octava dies (649. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:45** NOEparáda (142. díl) **23:50** Kapka v moři **0:20** Štúdio AHA! **1:05** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 16. 12. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (117. díl) **6:30** Mezi pražci **7:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 2. díl **8:15** Krásy Čech a Moravy (12. díl): Pražský hrad **8:45** Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **9:35** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **9:45** Na koberečku (116. díl) **10:00** Klapka s... (31. díl) **11:05** Příběh medvídky pandy (1) **11:40** Sedmihlásky (44. díl) **11:45** O pasáčku Asafovi (8. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** U Pastýře **13:25** Ars Vaticana (10. díl) **13:35** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva **14:00** Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega **15:20** Kurzy Alfa **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **16:15** Kampaň pre Ježíša **16:35** Jezuité o: František Xavierský **16:55** Misie na živo: Tanzanie **18:00** Noeland (47. díl) **18:30** O pasáčku Asafovi (9. díl) [P] **18:40** Sedmihlásky (44. díl) **18:45** Štúdio AHA! **19:35** Plachtění

po Svaté zemi **19:40** Kaplička pana Zemana **19:45** Poselství svatých: Papež Jan XXII. [P] **20:00** Kulatý stůl: Svatá Anežka [L] **21:35** Cesty za poznáním: NP Mesa Verde **21:45** Na koberečku (116. díl) **22:00** Nedělní čtení (4. díl): 4. neděle adventní [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Cesta k andělům (34. díl): Petr Bratský **23:35** Terra Santa News **0:05** Poselství svatých: Papež Jan XXII. **0:15** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **1:00** Stalinova kariéra (3/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 17. 12. 2011: 6:05 Poselství svatých: Papež Jan XXII **6:15** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou **6:35** Mezi pražci **7:15** Abraháмова cesta **7:25** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva **7:45** Divadélko Bubáček (16. díl) **8:00** Příběh medvídky pandy (2) [P] **8:35** Noeland (47. díl) **9:05** Sedmihlásky (44. díl) **9:10** JuniorTV Kopřivnice (20. díl) **9:35** NOEparáda (142. díl) **10:35** Štúdio AHA! **11:20** Kurzy Alfa **11:35** Terra Santa News **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2011 **12:25** Nedělní čtení (4. díl): 4. neděle adventní **12:55** Přijeme si... **13:10** Ze života farností: Brumov-Bylnice **13:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (52. díl) **14:40** Noekreace aneb Vandrování (117. díl) **14:50** Kapka v moři **15:25** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **16:00** Poselství svatých: Papež Jan XXII. **16:10** Salesiáni na Haiti **16:40** Plachtění po Svaté zemi **16:50** Salesiánský magazín **17:05** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:35** Krásy Čech a Moravy (13. díl): Pražské Jezulátko [P] **18:10** Sedmihlásky (44. díl) **18:15** O pasáčku Asafovi (9. díl) **18:25** Misie na živo: Tanzanie **19:25** Nedělní čtení (4. díl): 4. neděle adventní **20:00** Cesta k andělům (58. díl): Jiří Vodňanský [P] **20:55** Jezuité o: Ignác z Loyoly [P] **21:15** Návrat orla skalního do české přírody **21:50** Víra plná života (Chile) **22:35** Noční univerzita: Každý den ke slávě Boží – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm., K. Lachmanová, Th.D. **0:05** Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 18. 12. 2011: 6:05 Evangelium: 4. neděle adventní [P] **6:15** Nedělní čtení (4. díl): 4. neděle adventní **6:45** Ars Vaticana (10. díl) **7:00** Cvrlikání **8:15** Obec Šurovce **8:25** Jezuité o: František Xavierský **8:45** Kampaň pre Ježíša **9:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:25** Ze života farností: Brumov-Bylnice **9:45** Evangelium: 4. neděle adventní **10:00** Mše svatá z Trnavy [L] **11:05** Salesiáni na Haiti **11:35** Na koberečku (116. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (64. díl): Dechovka [P] **13:50** Cesta k andělům (58. díl): Jiří Vodňanský **14:45** Plachtění po Svaté zemi **14:50** Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **15:45** Cesty za poznáním: Heleakala **16:00** Po hladině: Čas **16:20** JuniorTV Kopřivnice (20. díl) **16:45** Noekreace aneb Vandrování (118. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (45. díl) [P] **17:00** Noeland (47. díl) **17:30** Příběh medvídky pandy (2) **18:05** Divadélko Bubáček (17. díl) [P] **18:20** Evangelium: 4. neděle adventní **18:30** Štúdio AHA! **19:15** Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (16. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (650. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Czech Virtuosi **22:15** Misie na živo: Tanzanie **23:20** Nedělní čtení (4. díl): 4. neděle adventní **23:50** Ars Vaticana (10. díl) **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **silvestrovské setkání v tichu BLAHOŠLA-
VENÍ TIŠÍ**, které se uskuteční ve dnech **30. 12.–1. 1. 2012**.
Program začíná v pátek v 18 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Více informací na www.premonstratky.cz/centrum. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 22. 12. 2011** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Vydáváme

**PUZZLE BETLÉMA
za 150–350 Kč.**

ŘKF Třebíč-město,
Martinské nám. 20,
674 01 Třebíč,
tel. 568 841 532,
SMS 728 133 220

trebicmartin@volny.cz • www.volny.cz/trebicmartin

Před dvěma lety byl zprovozněn e-mailový systém, který od té doby rozeslal několik desítek tisíc článků z **KATECHISMU KATOLICKÉHO NÁBOŽENSTVÍ ThDr. Františka Tomáška**, v roce 2009 znovu vydaného v nakladatelství Michael S.A. (rozesíláno se souhlasem vydavatele). Katechismus byl přepsán do současného jazyka, opraveny chybné odkazy a místy přidány vysvětlivky. Je zasílán každý den v 7 hodin ráno zdarma, bez reklam, v rozsahu přibližně 1/2 až 2 strany textu. Výběr je náhodný pro každého odběratele, je možné se přihlásit s jednou adresou vícekrát pro větší množství textů. Objednat si jej můžete zasláním prázdného e-mailu na adresu katechismus.on@tiscali.cz. Zařazení do rozesílání je plně automatické, po přihlášení Vám přijde potvrzovací e-mail s informací pro odhlášení. Tato informace je také v každém článku. Přihlašovací a odhlášovací e-maily nejsou sledovány, je tedy zcela zbytečné do nich cokoli psát, programového robota zajímá jen vaše adresa. Tuto službu provozuje soukromá osoba, katolík.

Zájemci o betlémy si mohou prohlédnout

STARÝ KLÁŠTERNÍ BETLÉM

v kostele sv. Vavřínce v Rumburku.

Návštěvníci se mohou těšit na opravené betlémové figurky. Betlém, který v roce 2012 oslaví 90 let od svého pořízení, v průběhu listopadu instalovali betlemář Jaroslav Pšeníčka a řezbář Jaroslav Blažek z Rumburku. Jednou ze zajímavostí betléma je stáří a původ dřeva, které představuje skály v betlémské krajině. Pochází z pařezů někdejší klášterní zahrady založené v 17. století, aby byla zdůrazněna sounáležitost betléma s klášteřem. Dřevěné skály přežily i násilné zrušení kapucinského kláštera v roce 1950. Klášterní betlém se v Rumburku staví vždy jednou za dva roky, v roce s lichým letopočtem. Betlém je **možné shlédnout do 2. 2. 2012**. Přístupný bude během otevírací doby rumburské Lorety **od úterý do soboty od 9 do 16 hodin**. Vstupné je **30 a 15 Kč**.

Pojednáni o Zázračné medailce Panny Marie a tuto posvěcenou Zázračnou medailku v počtu 5 ks zašle zdarma Marta Vondráková, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova **tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známkou 14 Kč a napsanou adresou na obálce.**

Maticе svatokopecká pořádá v neděli 18. prosince 2011 v 16.15 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie u Svatém Kopečku u Olomouce ADVENTNÍ KONCERT. Vystoupí členové Hanáckého mužského sboru Rovina z Olomouce a hosté ze Slovenska – Malí huslisti a Muzika Heskovci z Červeníka. Vstupenky budou prodávány na místě před zahájením koncertu.

Liturgická čtení

Neděle 11. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 61,1–2a.10–11
Lk 1,46–48a.48b–50.53–54
Odp.: Iz 61,10b (*Můj duch jáásá v mém Bohu!*)
2. čt.: 1 Sol 5,16–24
Ev.: Jan 1,6–8.19–28
Slovo na den: Já nejsem Mesiáš.

Pondělí 12. 12. – nez. pam.

Panny Marie Guadalupské
1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
Ev.: Mt 21,23–27
Slovo na den: Z nebe, anebo od lidí?

Úterý 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Sof 3,1–2.9–13
Ž 34(33),2–3.6–7.17–18.19+23
Odp.: 7a (*Ubožák zavola, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 21,28–32
Slovo na den: Který z těch dvou?

Středa 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 45,6b–8.18.21b–25
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, shůry, právo ať se vyleje z oblak!*)
Ev.: Lk 7,19–23 (řec.18b–23)
Slovo na den: Blahoslavený, kdo se nepohorší!

Čtvrtek 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 54,1–10
Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
Ev.: Lk 7,24–30
Slovo na den: Co jste vyšli na poušť vidět?

Pátek 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 56,1–3a.6–8
Ž 67(66),2–3.5.7–8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Ev.: Jan 5,33–36
Slovo na den: Skutky svědčí.

Sobota 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Mt 1,1–17
Slovo na den: Rodokmen.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. PROSINCE 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 12.		PO 12. 12.		ÚT 13. 12.		ST 14. 12.		ČT 15. 12.		PÁ 16. 12.		SO 17. 12.			
Antifona	42	40	42	40	1708	1924	1734	1953	42	40	42	40	122	131		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	42	40	42	40	1709	1926	1734	1953	42	40	42	40	122	131		
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	126	135		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	94	99	98	103	1710	1926	1735	1954	108	114	111	118	126	136		
Antifona k Zach. kantiku	94	99	98	104	1614	1829	1735	1954	108	115	111	119	126	136		
Prosby	94	99	98	104	1711	1927	1724	1943	108	115	111	119	126	136		
Závěrečná modlitba	95	100	99	1828	1614	1829	1615	1830	109	115	112	119	127	137		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	124	133		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	106	112	109	116	112	120	127	137		
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	105	112	109	115	112	119	127	137		
Nešpory:																
Hymnus	41	39	41	39	41	39	1714	1932	1736	1955	41	39	41	39	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	114	123
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	100	106	1717	1934	1737	1956	110	117	113	121	115	123
Ant. ke kant. P. M.	93	98	97	102	100	106	1614	1829	1737	1956	110	117	113	121	128	139
Prosby	93	98	97	102	100	106	1718	1936	1731	1950	110	117	114	121	115	123
Záv. modlitba	95	100	95	100	99	1828	1614	1829	1615	1830	109	115	112	119	117	126
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

TOTALITÁM NAVZDORY

Vojtěch Vlček

Předkládaná kniha odhaluje na životě vybraných osobností krutost a zcela zjevnou podobnost dvou totalit – komunistické a nacistické. Proto byli záměrně vybráni lidé postižení oběma totalitami. Kniha ukazuje také obrovskou odvahu a statečnost těchto lidí v boji za svobodu. Většina z nich byla za komunismu přes své válečné zásluhy degradována a odsouzena k velmi vysokým trestům. V rozhovorech se hovoří i o ponižování a šikaně jejich rodin. Čtenář může v knize naslouchat jak osobám mediálně známým, vyznamenaným nejvyššími státními poctami, tak hrdinům, na něž se poněkud nespravedlivě zapomnělo. Většinou byli tito lidé perzekvováni pro svůj aktivní odboj. Cílem těchto rozhovorů rozhodně není popis vojenských a odbojových akcí, ale spíše rozmlouvání o motivaci těchto lidí, proč se rozhodli riskovat své životy, o jejich pohledu na svobodu, vlastenectví. Velmi silná jsou jejich svědectví o utrpení a smrti, popravách jejich kamarádů, blízkých. Někteří z nich jsou věřící, takže hovoří naprosto nepateticky, ale zcela přirozeně o nutnosti víry ve vyhocených situacích jejich života. Vzpomínají také na řadu známých duchovních, řeholníků i biskupů, kteří jim byli oporou v těžkých letech v době komunistického věznění – často velmi zásadní svědectví o statečnosti našich kněží. Kniha zachycuje životní osudy těchto osobností: Josef Brzek, plukovník v. v. Vasil Coka, plukovník Luboš Hruška, generál v. v. Antonín Husník, generálmajor Miroslav Kácha, Mgr. Otakar Raulím, generálmajor Antonín Špaček, František Zahradka, Zdeněk Zelený a plukovník v. v. Jiří Zenáhlík. Knihu doplňují desítky fotografií a dokumentů.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 125x200 mm, 518 stran, 450 Kč

SLOVO MAJÍ DĚTI

Ilustrace Andrea Tachezy

Tato knížka vznikla díky katechetům, kněžím a učitelům náboženství, kteří již od roku 1990 zasílali Katechetickému centru při Biskupství brněnském autentické výroky dětí z hodin náboženství nebo rodinných rozhovorů o víře. Tyto „perličky“ byly postupně publikovány v Katechetickém věstníku, vydávaném Katechetickým centrem, v rubrice Poslední slovo mají děti. Nákladem Biskupství brněnského vyšla i stejnojmenná dárková knižka pro katechety, vydaná u příležitosti 20. výročí činnosti Katechetického centra. Pro velký zájem širší veřejnosti vychází nyní sbírka dětských „hlášek“ v novém vydání, obohacená o úsměvné ilustrace renomované výtvarnice.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x165 mm, 72 stran, 79 Kč

LÁSKA A BOJ • CESTA KE SPOKOJENÉMU MANŽELSTVÍ

John a Stasi Eldredgeovi • Z angličtiny přeložila

Silvia Doušová

V této knize přivádějí manželé Eldredgeovi čtenáře k samotné podstatě manželství. Popisují svůj příběh – od naivních představ o manželství přes myšlenky na rozvod, přes nové hledání lásky skrze Boha až po nalezení smyslu trvalého vztahu. Všichni žijeme ve velkém příběhu, který se odehrává uprostřed boje. Je pouze na nás, zdali chceme tento boj vést s Boží pomocí a otevřít si tak bránu do spokojeného manželství. Manželství Johna a Stasi Eldredgeových však ilustruje, že to stojí za to.

Portál, s. r. o. • Brož., A5, 246 stran, 315 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.